

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 65

14 lutego 2022

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2022/C 73/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2022/C 73/02

Sprawa C-154/20: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 9 grudnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud – Republika Czeska) – Kemwater ProChemie s.r.o. / Odvolací finanční ředitelství [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 168 – Prawo do odliczenia podatku naliczonego – Materialne przesłanki prawa do odliczenia – Dostawca mający status podatnika – Ciężar dowodu – Odmowa prawa do odliczenia w sytuacji, gdy rzeczywisty dostawca nie został zidentyfikowany – Warunki]

2

2022/C 73/03

Sprawa C-217/20: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 grudnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Overijssel – Nederlandy) – XXXX/Staatssecretaris van Financiën [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2003/88/WE – Organizacja czasu pracy – Ochrona zdrowia i bezpieczeństwa pracowników – Artykuł 7 ust. 1 – Prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego – Poziom wynagrodzenia – Obniżone wynagrodzenie ze względu na niezdolność do pracy]

3

2022/C 73/04	Sprawa C-242/20: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 9 grudnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Visoki trgovački sud Republike Hrvatske – Chorwacja) – HRVATSKE ŠUME d.o.o., z siedzibą w Zagrzebiu (Chorwacja), działająca jako następca prawny HRVATSKE ŠUME javno poduzeće za gospodarenje šumama i šumskim zemljištima u Republici Hrvatskoj p.o., z siedzibą w Zagrzebiu / BP Europa SE, działająca jako następca prawny Deutsche BP AG, które działało z kolei jako następca prawny The Burmah Oil (Deutschland) GmbH [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Artykuł 5 pkt 3 – Pojęcie „[spraw, których] przedmiotem jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego albo roszczenia wynikające z takiego czynu” – Sądowe postępowanie egzekucyjne – Powództwo o zwrot nienależnego świadczenia oparte na bezpodstawnym wzbogaceniu – Artykuł 22 pkt 5 – Wykonywanie orzeczeń – Jurysdykcja wyłączna]	3
2022/C 73/05	Sprawa C-370/20: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 9 grudnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Pro Rauchfrei e.V. / JS e.K. [Odesłanie prejudycjalne – Produkcja, prezentowanie i sprzedaż wyrobów tytoniowych – Dyrektywa 2014/40/UE – Etykietowanie i opakowania – Artykuł 8 ust. 8 – Ostrzeżenia zdrowotne, które powinny znajdować się na każdym opakowaniu jednostkowym wyrobu tytoniowego i opakowaniu zbiorczym – Dystrybutor paczek papierosów – Ostrzeżenia zdrowotne niewidoczne z zewnątrz – Przedstawienie opakowań jednostkowych – Pojęcie „wyglądu” opakowań jednostkowych i opakowań zbiorczych, przeznaczonych dla konsumentów w Unii Europejskiej]	4
2022/C 73/06	Sprawa C-374/20 P: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 9 grudnia 2021 r. – Agrochem-Maks d.o.o./Komisja Europejska, Królestwo Szwecji [Odwołanie – Środki ochrony roślin – Substancja czynna – Rozporządzenie (WE) nr 1107/2009 – Artykuł 6 lit. f) – Załącznik II pkt 2.2 – Pojęcie „dodatkowych informacji potwierdzających” – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 844/2012 – Artykuł 13 ust. 3 – Nieodnowienie zatwierdzenia substancji czynnej „oksasulfuron” do celów jej wprowadzenia do obrotu – Zakres decyzji państwa członkowskiego pełniącego rolę sprawozdawcy uznającej za dopuszczalny wniosek o odnowienie – Przysługujące temu państwu członkowskiemu i Europejskiemu Urzędowi ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) prawo do żądania od wnioskodawcy, by dostarczył dodatkowe informacje – Przysługujące państwu członkowskiemu pełniącemu rolę sprawozdawcy prawo do zmiany swojego projektu sprawozdania z oceny w sprawie odnowienia – Zasada ostrożności]	5
2022/C 73/07	Sprawa C-708/20: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 9 grudnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez County Court at Birkenhead – Zjednoczone Królestwo) – BT/ Seguros Catalana Occidente, EB [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych – Jurysdykcja w sprawach dotyczących ubezpieczenia – Żądanie naprawienia szkody poniesionej przez jednostkę mającą miejsce zamieszkania w państwie członkowskim w następstwie wypadku, który miał miejsce w obiekcie mieszkalnym wynajętym w innym państwie członkowskim – Powództwo wytoczone przez poszkodowaną, po pierwsze, przeciwko ubezpieczycielowi i, po drugie, przeciwko ubezpieczonemu, będącemu właścicielem tego obiektu mieszkalnego – Zastosowanie art. 13 ust. 3 rzeczonego rozporządzenia]	5
2022/C 73/08	Sprawa C-630/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgerichts Stuttgart (Niemcy) w dniu 13 października 2021 r. – O.K./Mercedes-Benz Bank AG	6
2022/C 73/09	Sprawa C-647/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Słupsku (Polska) w dniu 25 października 2021 r. – postępowanie karne przeciwko D. K.	6
2022/C 73/10	Sprawa C-648/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Słupsku (Polska) w dniu 25 października 2021 r. – postępowanie karne przeciwko M.C., M.F.	7
2022/C 73/11	Sprawa C-650/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 27 października 2021 r. – FW, CE	8
2022/C 73/12	Sprawa C-658/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Belgia) w dniu 29 października 2021 r. – VZW Belgische Vereniging van de Industrie van Plantenbeschermingsmiddelen (PHYTOFAR) / Vlaams Gewest	9
2022/C 73/13	Sprawa C-663/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 5 listopada 2021 r. – Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl	10
2022/C 73/14	Sprawa C-680/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Belgia) w dniu 11 listopada 2021 r. – UL, SA Royal Antwerp Football Club/Union royale belge des sociétés de football association ASBL	10

2022/C 73/15	Sprawa C-693/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 8 września 2021 r. w sprawie T-328/18, Naturgy Energy Group/Komisja, wniesione w dniu 18 listopada 2021 r. przez EDP España, S.A.	11
2022/C 73/16	Sprawa C-696/21 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 9 września 2021 r. w sprawie T-881/19, GABO:mi/Komisja, wniesione w dniu 18 listopada 2021 r. przez GABO:mi Gesellschaft für Ablauforganisation:milliarium mbH & Co. KG	12
2022/C 73/17	Sprawa C-698/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 8 września 2021 r. w sprawie T 328/18, Naturgy Energy Group/Komisja, wniesione w dniu 19 listopada 2021 r. przez Naturgy Energy Group, S.A, dawniej Gas Natural SDG, S.A.	13
2022/C 73/18	Sprawa C-699/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte costituzionale (Włochy) w dniu 22 listopada 2021 r. – postępowanie karne przeciwko E.D.L.	14
2022/C 73/19	Sprawa C-700/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte costituzionale (Włochy) w dniu 22 listopada 2021 r. – postępowanie karne przeciwko O.G.	14
2022/C 73/20	Sprawa C-731/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg (Luksemburg) w dniu 1 grudnia 2021 r. – GV/Caisse nationale d'assurance pension	15
2022/C 73/21	Sprawa C-747/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 22 września 2021 r. w sprawie T-753/16, Severstal/Komisja wniesione w dniu 3 grudnia 2021 r. przez PAO Severstal	16
2022/C 73/22	Sprawa C-748/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 22 września 2021 r. w sprawie T-752/16, NLMK/Komisja wniesione w dniu 3 grudnia 2021 r. przez Novolipetsk Steel PAO	17
2022/C 73/23	Sprawa C-755/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 29 września 2021 r. w sprawie T-528/20, Kočner/Europol, wniesione w dniu 8 grudnia 2021 r. przez Mariána Kočnera .	18
2022/C 73/24	Sprawa C-763/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 29 września 2021 r. w sprawie T-447/18, TUIfly GmbH/Komisja Europejska, wniesione w dniu 10 grudnia 2021 r. przez TUIfly GmbH	18
2022/C 73/25	Sprawa C-780/21 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 5 października 2021 r. w sprawie T-613/20, Junqueras i Vies/Parlament, wniesione w dniu 15 grudnia 2021 r. przez Oriola Junquerasa i Viesa	20
2022/C 73/26	Sprawa C-790/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawie T-745/18, Covestro Deutschland/Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 grudnia 2021 r. przez Covestro Deutschland AG	21
2022/C 73/27	Sprawa C-791/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawie T-745/18, Covestro Deutschland/Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 grudnia 2021 r. przez Republikę Federalną Niemiec	22
2022/C 73/28	Sprawa C-792/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawie T-196/19, AZ/Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 grudnia 2021 r. przez AZ	23
2022/C 73/29	Sprawa C-793/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawie T-196/19, AZ / Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 grudnia 2021 r. przez Republikę Federalną Niemiec	26
2022/C 73/30	Sprawa C-794/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawach połączonych T-233/19 i T-234/19, Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG i Infineon Technologies AG/Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 grudnia 2021 r. przez Republikę Federalną Niemiec	26
2022/C 73/31	Sprawa C-795/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawie T-238/19, Wepa Hygieneprodukte GmbH i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 grudnia 2021 r. przez Wepa Hygieneprodukte GmbH i Wepa Deutschland GmbH & Co. KG, ta ostatnia występująca uprzednio jako Wepa Leuna GmbH i Wepa Papierfabrik Sachsen GmbH	27
2022/C 73/32	Sprawa C-796/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawie T-238/19, Wepa Hygieneprodukte GmbH i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 grudnia 2021 r. przez Republikę Federalną Niemiec	28

2022/C 73/33	Sprawa C-800/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawach połączonych T-233/19 i T-234/19, Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG i Infineon Technologies AG./Komisja Europejska, wniesione w dniu 17 grudnia 2021 r. przez Infineon Technologies AG i Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG	29
2022/C 73/34	Sprawa C-803/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawach połączonych T-351/18 i T-584/18 Ukrselhosprom PCF i Versobank/EBC, wniesione w dniu 17 grudnia 2021 r. przez Versobank AS	30
2022/C 73/35	Sprawa C-828/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 13 października 2021 r. w sprawie T-153/19, European Union Copper Task Force/Komisja, wniesione w dniu 22 grudnia 2021 r. przez European Union Copper Task Force	31
Sąd		
2022/C 73/36	Sprawa T-627/16 RENV: Wyrok Trybunału z dnia 15 grudnia 2021 r. – Republika Czeska/Komisja [EFRG i EFFROW – Wydatki wyłączone z finansowania – Wydatki poniesione przez Republikę Czeską – Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji – Kontrole na miejscu przeprowadzane tradycyjnie i za pomocą teledetekcji – Rozbieżności między wynikami kontroli – Sektor wina – Kontrole weryfikacyjne na miejscu obejmujące inwestycje]	32
2022/C 73/37	Sprawa T-693/16 P RENV-RX: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2021 r. – HG/Komisja [Odwołanie – Służba publiczna – Urzędnicy – Zatrudnienie w państwie trzecim – Miejsce zakwaterowania udostępnione przez administrację – Nieprzestrzeganie obowiązku zamieszkiwania w nim z rodziną – Postępowanie dyscyplinarne – Kara dyscyplinarna w postaci zawieszenia przeniesienia na stopień wyżej – Naprawienie szkody poniesionej przez Unię – Artykuł 22 regulaminu pracowniczego – Oddalenie skargi co do istoty – Uchylenie wyroku w postępowaniu odwoławczym – Wyrok w sprawie odwołania poddany wyjątkowej procedurze ponownego rozpoznania przez Trybunał i uchylony – Przekazanie sprawy do Sądu]	33
2022/C 73/38	Sprawa T-127/19: Wyrok Sądu z dnia 8 grudnia 2021 r. – Dyson i in./Komisja [Odpowiedzialność pozaumowna – Energia – Dyrektywa 2010/30/UE – Wskazanie poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie zużycia energii – Rozporządzenie delegowane (UE) nr 665/2013 – Etykietowanie energetyczne odkurzaczy – Efektywność energetyczna – Metoda pomiarowa – Stwierdzenie nieważności przez Sąd – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom]	33
2022/C 73/39	Sprawa T-556/19: Wyrok Sądu z dnia 8 grudnia 2021 r. – Cypr/EUIPO – Fontana Food (GRILLOUMI) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego GRILLOUMI – Wcześniejsze słowne krajowe znaki certyfikujące ΧΑΛΛΟΥΜΙ HALLOUMI – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Podobieństwo usług i towarów – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	34
2022/C 73/40	Sprawa T-593/19: Wyrok Sądu z dnia 8 grudnia 2021 r. – Cypr/EUIPO – Fontana Food (GRILLOUMI BURGER) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego GRILLOUMI BURGER – Wcześniejsze słowne krajowe znaki certyfikujące ΧΑΛΛΟΥΜΙ HALLOUMI – Względne podstawy odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Brak naruszenia renomy – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	35
2022/C 73/41	Sprawa T-595/19: Wyrok Sądu z dnia 8 grudnia 2021 r. – Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi/EUIPO – Fontana Food (GRILLOUMI BURGER) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego GRILLOUMI BURGER – Wcześniejszy słowny wspólny unijny znak towarowy HALLOUMI – Względne podstawy odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Brak naruszenia renomy – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	35

2022/C 73/42	Sprawa T-247/20: Wyrok Sądu z dnia 8 grudnia 2021 r. – JP/Komisja [Dostęp do dokumentów – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Dokumenty związane z konkursem otwartym EP-SO/AD/363/18 mającym na celu nabór administratorów (AD 7) w dziedzinie podatków – Ograniczenie wniosku o dostęp – Odmowa dostępu – Artykuł 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 – Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji – Artykuł 6 załącznika III do regulaminu pracowniczego – Tajność prac komisji konkursowej – Dostęp częściowy – Odpowiedzialność pozaumowna]	36
2022/C 73/43	Sprawa T-294/20: Wyrok Sądu z dnia 8 grudnia 2021 r. – Talleres de Escoriaza/EUIPO – Salto Systems (KAAS KEYS AS A SERVICE) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy KAAS KEYS AS A SERVICE – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001] – Oznaczenia lub wskazówki, które przyjęły się jako zwyczajowo używane – Artykuł 7 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. d) rozporządzenia 2017/1001] – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do bycia wysłuchanym – Artykuł 94 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001]	37
2022/C 73/44	Sprawa T-569/20: Wyrok Sądu z dnia z dnia 15 grudnia 2021 r. – Stichting Comité N 65 Ondergronds Helvoirt/Komisja [Środowisko naturalne – Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 – Obowiązek ochrony i poprawy jakości powietrza przez państwa członkowskie – Wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej – Odrzucenie wniosku jako niedopuszczalnego]	37
2022/C 73/45	Sprawa T-623/20: Wyrok Sądu z dnia 8 grudnia 2021 r. – Sun West i in./Komisja [Pomoc państwa – Produkcja energii elektrycznej wytwarzanej przez instalacje fotowoltaiczne – Obowiązek zakupu energii elektrycznej po cenie wyższej niż cena rynkowa – Odrzucenie skargi do Komisji – Artykuł 12 ust. 1 akapit drugi i art. 24 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2015/1589]	38
2022/C 73/46	Sprawa T-689/20: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2021 r. – HB / EBI [Służba publiczna – Personel EBI – Zwolnienie – Oczywisty błąd w ocenie – Zasada dobrej administracji – Brak właściwości organu wydającego akt]	39
2022/C 73/47	Sprawa T-705/20: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2021 r. – OI/Komisja [Służba publiczna – Urzędnicy – Zatrudnienie – Konkurs wewnętrzny COM/03/AD/18 (AD 6) – Decyzja o Niemieszczeniu nazwiska skarżącego na liście rezerwy kadrowej konkursu – Obowiązek uzasadnienia – Tajność prac komisji konkursowej – Brak przekazania informacji na temat ocen pośrednich i wagi poszczególnych części składowych egzaminu określonych w ogłoszeniu o konkursie]	39
2022/C 73/48	Sprawa T-69/21: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2021 r. – Rotondaro/EUIPO – Pollini (COLLINI) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego COLLINI – Wcześniejsze słowne, krajowy i unijny, znaki towarowe POLLINI i STUDIO POLLINI – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	40
2022/C 73/49	Sprawa T-85/21: Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2021 r. – QF / Komisja [Służba publiczna – Urzędnicy – Nabór – Konkurs wewnętrzny COM/03/AD/18 (AD 6) – Decyzja o niewpisaniu nazwiska skarżącego na listę rezerwy kadrowej konkursu – Obowiązek uzasadnienia – Tajność prac komisji konkursowej – Brak podania do wiadomości ocen cząstkowych i ważenia części składowych egzaminu określonych w ogłoszeniu o konkursie]	40
2022/C 73/50	Sprawa T-515/16: Postanowienie Sądu z dnia 29 listopada 2021 r. – Kanellou/Rada [Służba publiczna – Urzędnicy – Nowelizacja regulaminu pracowniczego z 2014 r. – Zwrot kosztów corocznej podróży i przyznawanie czasu podróży – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]	41

2022/C 73/51	Sprawa T-521/16: Postanowienie Sądu z dnia 29 listopada 2021 r. – Bergallou/Rada [Służba publiczna – Personel kontraktowy – Nowelizacja regulaminu pracowniczego z 2014 r. – Zwrot kosztów corocznej podróży i przyznawanie czasu podróży – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]	42
2022/C 73/52	Sprawa T-522/16: Postanowienie Sądu z dnia 29 listopada 2021 r. – Nguyen/Rada [Służba publiczna – Personel kontraktowy – Nowelizacja regulaminu pracowniczego z 2014 r. – Zwrotu kosztów corocznej podróży i przyznawanie czasu podróży – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]	42
2022/C 73/53	Sprawa T-524/16: Postanowienie Sądu z dnia 29 listopada 2021 r. – Aresu/Komisja [Służba publiczna – Urzędnicy – Nowelizacja regulaminu pracowniczego z 2014 r. – Czas podróży – Urlop w miejscu pochodzenia – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]	43
2022/C 73/54	Sprawa T-709/20 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – OJ/Komisja [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Służba publiczna – Zatrudnienie – Konkurs otwarty – Decyzja EPSO o odmowie przedłużenia terminów testów wielokrotnego wyboru na komputerze – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Brak pilnego charakteru]	44
2022/C 73/55	Sprawa T-726/20: Postanowienie Sądu z dnia 29 listopada 2021 r. – Grupa Azoty i in./Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności – Pomoc państwa – Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych po 2021 r. – Kwalifikujące się sektory – Wyłączenie sektora produkcji nawozów – Brak bezpośredniego oddziaływania – Niedopuszczalność]	44
2022/C 73/56	Sprawa T-741/20: Postanowienie Sądu z dnia 29 listopada 2021 r. – Advansa Manufacturing i in./Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności – Pomoc państwa – Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych po 2021 r. – Kwalifikujące się sektory – Wyłączenie sektora produkcji włókien sztucznych i syntetycznych – Brak bezpośredniego oddziaływania – Niedopuszczalność]	45
2022/C 73/57	Sprawa T-744/20: Postanowienie Sądu z dnia 30 listopada 2021 r. – Airoldi Metalli/Komisja [Dumping – Przywóz elementów wyciskanych z aluminium pochodzących z Chin – Akt nakładający tymczasowe cło antydumpingowe – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Akt przygotowawczy – Niedopuszczalność – Ostateczne cło antydumpingowe – Utrata interesu prawnego – Umorzenie postępowania]	45
2022/C 73/58	Sprawa T-710/21 R: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 30 listopada 2021 r. – Roos i in./Parlament [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Członkowie Parlamentu – Warunki dostępu do budynków Parlamentu w jego trzech lokalizacjach pracy związane z kryzysem sanitarnym – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru]	46
2022/C 73/59	Sprawa T-711/21 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 30 listopada 2021 r. – ID i in./Parlament [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Służba publiczna – Warunki dostępu do budynków Parlamentu w jego trzech lokalizacjach pracy związane z kryzysem sanitarnym – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru]	47
2022/C 73/60	Sprawa T-713/21: Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2021 r. – Agentur für Globale Gesundheitsverantwortung/EMA	47
2022/C 73/61	Sprawa T-733/21: Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2021 r. – Greenspider/Eismea	48
2022/C 73/62	Sprawa T-739/21: Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2021 r. – Eurecna/Komisja	49
2022/C 73/63	Sprawa T-763/21: Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2021 r. – SE/Komisja	50
2022/C 73/64	Sprawa T-765/21: Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2021 r. – Imdea Materiales/Komisja	50
2022/C 73/65	Sprawa T-771/21: Skarga wniesiona w dniu 11 grudnia 2021 r. – Bategu Gummitechnologie/Komisja	51
2022/C 73/66	Sprawa T-772/21: Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2021 r. – Brobet/EUIPO – Efbet Partners (efbet)	52

2022/C 73/67	Sprawa T-779/21: Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2021 r. – Financiere Batteur/EUIPO – Leno Beauty (by L.e.n.o beauty)	53
2022/C 73/68	Sprawa T-781/21: Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2021 r. – EAA/Komisja	54
2022/C 73/69	Sprawa T-782/21: Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2021 r. – EAA/Komisja	54
2022/C 73/70	Sprawa T-784/21: Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2021 r. – NP/Komisja	55
2022/C 73/71	Sprawa T-786/21: Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2021 r. – Team Beverage/EUIPO (TEAM BUSINESS IT DATEN – PROZESSE – SYSTEME)	56
2022/C 73/72	Sprawa T-787/21: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2021 r. – UniSkin/EUIPO – Unicskin (UNISKIN by Dr. Søren Frankild)	57
2022/C 73/73	Sprawa T-790/21: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2021 r. – PL/Komisja	58
2022/C 73/74	Sprawa T-793/21: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2021 r. – Front Polisario/Rada	59
2022/C 73/75	Sprawa T-749/21: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2021 r. – Wenz Kunststoff/EUIPO – Mouldpro (MOULDPRO)	61
2022/C 73/76	Sprawa T-795/21: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2021 r. – Protectoplus/EUIPO (Li-SAFE) . . .	61
2022/C 73/77	Sprawa T-797/21: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2021 r. – Gustopharma Consumer Health/EUIPO – Helixor Heilmittel (HELIXORIGINAL)	62
2022/C 73/78	Sprawa T-798/21: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2021 r. – Gustopharma Consumer Health/EUIPO – Helixor Heilmittel (HELIXFORTE)	63
2022/C 73/79	Sprawa T-800/21: Skarga wniesiona w dniu 28 grudnia 2021 r. – Fieldpoint (Cyprus)/EUIPO (HYPERLIGHTOPTICS)	63
2022/C 73/80	Sprawa T-801/21: Skarga wniesiona w dniu 28 grudnia 2021 r. – Fieldpoint (Cyprus)/EUIPO (HYPERLIGHTEYEWEAR)	64
2022/C 73/81	Sprawa T-802/21: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2021 r. – just-organic.com/EUIPO (JUST ORGANIC)	65
2022/C 73/82	Sprawa T-805/21: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2021 r. – NS/Parlament	65
2022/C 73/83	Sprawa T-806/21: Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2021 r. – NT/EMA	66
2022/C 73/84	Sprawa T-807/21: Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2021 r. – QI/Komisja	67
2022/C 73/85	Sprawa T-47/21: Postanowienie Sądu z dnia 26 listopada 2021 r. – Cepewa/EUIPO – Out of the blue (LIEBLINGSMENSCH)	68
2022/C 73/86	Sprawa T-48/21: Postanowienie Sądu z dnia 26 listopada 2021 r. – Cepewa/EUIPO – Out of the blue (LIEBLINGSMENSCH)	68

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2022/C 73/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 64 z 7.2.2022

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 51 z 31.1.2022

Dz.U. C 37 z 24.1.2022

Dz.U. C 24 z 17.1.2022

Dz.U. C 11 z 10.1.2022

Dz.U. C 2 z 3.1.2022

Dz.U. C 513 z 20.12.2021

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 9 grudnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud – Republika Czeska) – Kemwater ProChemie s.r.o. / Odvolací finanční ředitelství

(Sprawa C-154/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 168 – Prawo do odliczenia podatku naliczonego – Materialne przesłanki prawa do odliczenia – Dostawca mający status podatnika – Ciężar dowodu – Odmowa prawa do odliczenia w sytuacji, gdy rzeczywisty dostawca nie został zidentyfikowany – Warunki]

(2022/C 73/02)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kemwater ProChemie s.r.o.

Strona przeciwna: Odvolací finanční ředitelství

Sentencja

Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej trzeba interpretować w ten sposób, że możliwości skorzystania z prawa do odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej (VAT) należy odmówić bez konieczności udowodnienia przez organ podatkowy, że podatnik dopuścił się oszustwa w zakresie VAT bądź że wiedział lub powinien był wiedzieć, iż transakcja powołana jako podstawa prawa do odliczenia wiązała się z takim oszustwem, jeżeli – w sytuacji, gdy rzeczywisty dostawca danych towarów lub usług nie został zidentyfikowany – podatnik ten nie przedstawia dowodów na to, że ów dostawca miał status podatnika, o ile w świetle okoliczności faktycznych i informacji dostarczonych przez tego podatnika brak jest danych niezbędnych do sprawdzenia, czy rzeczywisty dostawca miał taki status.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 22.6.2020.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 grudnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Overijssel – Nederlandy) – XXXX/Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-217/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2003/88/WE – Organizacja czasu pracy – Ochrona zdrowia i bezpieczeństwa pracowników – Artykuł 7 ust. 1 – Prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego – Poziom wynagrodzenia – Obniżone wynagrodzenie ze względu na niezdolność do pracy]

(2022/C 73/03)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Overijssel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XXXX

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Sentencja

Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom i praktykom krajowym, zgodnie z którymi, gdy pracownik niezdolny do pracy z powodu choroby korzysta z prawa do corocznego płatnego urlopu, obniżenie, w wyniku niezdolności do pracy, wysokości wynagrodzenia otrzymywanego przez niego w okresie pracy poprzedzającym okres, w którym wystąpił o coroczny urlop, jest uwzględniane przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia, które zostanie mu wypłacone z tytułu corocznego płatnego urlopu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 z 7.9.2020.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 9 grudnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Visoki trgovački sud Republike Hrvatske – Chorwacja) – HRVATSKE ŠUME d.o.o., z siedzibą w Zagrzebiu (Chorwacja), działająca jako następca prawny HRVATSKE ŠUME javno poduzeće za gospodarenje šumama i šumskim zemljištima u Republici Hrvatskoj p.o., z siedzibą w Zagrzebiu / BP Europa SE, działająca jako następca prawny Deutsche BP AG, które działało z kolei jako następca prawny The Burmah Oil (Deutschland) GmbH

(Sprawa C-242/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Artykuł 5 pkt 3 – Pojęcie „[spraw, których] przedmiotem jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego albo roszczenia wynikające z takiego czynu” – Sądowe postępowanie egzekucyjne – Powództwo o zwrot nienależnego świadczenia oparte na bezpodstawnym wzbogaceniu – Artykuł 22 pkt 5 – Wykonywanie orzeczeń – Jurysdykcja wyłączna]

(2022/C 73/04)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: HRVATSKE ŠUME d.o.o., z siedzibą w Zagrzebiu (Chorwacja), działająca jako następca prawny HRVATSKE ŠUME javno poduzeće za gospodarenje šumama i šumskim zemljištima u Republici Hrvatskoj p.o., z siedzibą w Zagrzebiu

Druga strona postępowania: BP Europa SE, działająca jako następca prawny Deutsche BP AG, które działało z kolei jako następca prawny The Burmah Oil (Deutschland), GmbH

Sentencja

- 1) Artykuł 22 pkt 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że powództwo o zwrot oparte na bezpodstawnym wzbogaceniu nie jest objęte zakresem jurysdykcji wyłącznej przewidzianej w tym przepisie, nawet jeżeli powództwo to zostało wytoczone z powodu upływu terminu, w którym w ramach postępowania egzekucyjnego można żądać zwrotu kwot nienależnie uiszczonych w toku tego samego postępowania egzekucyjnego.
- 2) Artykuł 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że powództwo o zwrot oparte na bezpodstawnym wzbogaceniu nie jest objęte zakresem przewidzianej w owym przepisie jurysdykcji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 10.8.2020.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 9 grudnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Pro Rauchfrei e.V./ JS e.K.

(Sprawa C-370/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Produkcja, prezentowanie i sprzedaż wyrobów tytoniowych – Dyrektywa 2014/40/UE – Etykietowanie i opakowania – Artykuł 8 ust. 8 – Ostrzeżenia zdrowotne, które powinny znajdować się na każdym opakowaniu jednostkowym wyrobu tytoniowego i opakowaniu zbiorczym – Dystrybutor paczek papierosów – Ostrzeżenia zdrowotne niewidoczne z zewnątrz – Przedstawienie opakowań jednostkowych – Pojęcie „wyglądu” opakowań jednostkowych i opakowań zbiorczych, przeznaczonych dla konsumentów w Unii Europejskiej]

(2022/C 73/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: Pro Rauchfrei e.V.

Druga strona postępowania rewizyjnego: JS e.K.

Sentencja

- 1) Artykuł 8 ust. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylającej dyrektywę 2001/37/WE należy interpretować w ten sposób, że „wygląd opakowań jednostkowych” w rozumieniu tego przepisu obejmuje ilustrację, która nie jest wiernym odwzorowaniem opakowania jednostkowego papierosów, lecz którą konsument kojarzy z takim opakowaniem jednostkowym ze względu na jej postać, to znaczy jej kontury, proporcje, kolory oraz logo znaku towarowego.
- 2) Artykuł 8 ust. 8 dyrektywy 2014/40/UE należy interpretować w ten sposób, że ilustracja paczki papierosów objęta tym przepisem, ale niezawierająca ostrzeżeń zdrowotnych przewidzianych w tytule II rozdział II tej dyrektywy, jest niezgodna z tymże przepisem, nawet jeśli konsument ma możliwość zobaczenia takich ostrzeżeń na paczce papierosów odpowiadającej tej ilustracji przed jej nabyciem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 390 z 16.11.2020.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 9 grudnia 2021 r. – Agrochem-Maks d.o.o./Komisja Europejska, Królestwo Szwecji

(Sprawa C-374/20 P) ⁽¹⁾

[*Odwołanie – Środki ochrony roślin – Substancja czynna – Rozporządzenie (WE) nr 1107/2009 – Artykuł 6 lit. f) – Załącznik II pkt 2.2 – Pojęcie „dodatkowych informacji potwierdzających” – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 844/2012 – Artykuł 13 ust. 3 – Nieodnowienie zatwierdzenia substancji czynnej „oksasulfuron” do celów jej wprowadzenia do obrotu – Zakres decyzji państwa członkowskiego pełniącego rolę sprawozdawcy uznającej za dopuszczalny wniosek o odnowienie – Przysługujące temu państwu członkowskiemu i Europejskiemu Urzędowi ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) prawo do żądania od wnioskodawcy, by dostarczył dodatkowe informacje – Przysługujące państwu członkowskiemu pełniącemu rolę sprawozdawcy prawo do zmiany swojego projektu sprawozdania z oceny w sprawie odnowienia – Zasada ostrożności*]

(2022/C 73/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Agrochem-Maks d.o.o. (przedstawiciele: adwokaci S. Pappas i A. Pappas)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo X. Lewis, I. Naglis i G. Koleva, następnie G. Koleva, pełnomocnicy), Królestwo Szwecji (przedstawiciele: J. Lundberg, O. Simonsson, C. Meyer-Seitz, A.M. Runeskjöld, H. Shev, H. Eklinder, R. Shahsavan Eriksson i M. Salborn Hodgson, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Agrochems-Maks d.o.o. zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.
- 3) Królestwo Szwecji pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 329 z 5.10.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 9 grudnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez County Court at Birkenhead – Zjednoczone Królestwo) – BT / Seguros Catalana Occidente, EB

(Sprawa C-708/20) ⁽¹⁾

[*Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych – Jurysdykcja w sprawach dotyczących ubezpieczenia – Żądanie naprawienia szkody poniesionej przez jednostkę mającą miejsce zamieszkania w państwie członkowskim w następstwie wypadku, który miał miejsce w obiekcie mieszkalnym wynajętym w innym państwie członkowskim – Powództwo wytoczone przez poszkodowaną, po pierwsze, przeciwko ubezpieczycielowi i, po drugie, przeciwko ubezpieczonemu, będącemu właścicielem tego obiektu mieszkalnego – Zastosowanie art. 13 ust. 3 rzeczonego rozporządzenia*]

(2022/C 73/07)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

County Court at Birkenhead

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: BT

Strona pozwana: Seguros Catalana Occidente, EB

Sentencja

Artykuł 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że – w przypadku powództwa wytoczonego przez poszkodowanego bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi zgodnie z art. 13 ust. 2 tego rozporządzenia – sąd państwa członkowskiego, w którym poszkodowany ma miejsce zamieszkania, nie może na podstawie wspomnianego art. 13 ust. 3 uznać się również za właściwy do orzekania w przedmiocie żądania naprawienia szkody podniesionego jednocześnie przez owego poszkodowanego przeciwko mającym miejsce zamieszkania lub siedzibę w innym państwie członkowskim ubezpieczającemu lub ubezpieczonemu, którzy nie zostali przypozwani przez ubezpieczyciela.

(¹) Dz.U. C 110 z 29.3.2021.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgerichts Stuttgart (Niemcy) w dniu 13 października 2021 r. – O.K./Mercedes-Benz Bank AG

(Sprawa C-630/21)

(2022/C 73/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa i wnosząca apelację: O.K.

Strona pozwana i druga strona postępowania apelacyjnego: Mercedes-Benz Bank AG

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 14 dyrektywy 2008/48 (¹) należy interpretować w ten sposób, że prawo konsumenta do odstąpienia od umowy nie przysługuje już w sytuacji, gdy umowa o kredyt została w całości wykonana przez obie strony?

2) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie a):

Czy art. 14 dyrektywy 2008/48 stoi na przeszkodzie uregulowaniu w prawie krajowym państwa członkowskiego, które skutkuje tym, że konsument nie może już korzystać z prawa do odstąpienia od umowy, gdy umowa o kredyt została w całości wykonana przez obie strony?

3) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie a) i odpowiedzi twierdzącej na pytanie b):

Czy art. 14 ust. 3 dyrektywy 2008/48 stoi na przeszkodzie uregulowaniu w prawie krajowym państwa członkowskiego, zgodnie z którym konsumentowi, który skutecznie skorzystał z prawa do odstąpienia od umowy na podstawie art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/48, przysługuje wobec kredytodawcy roszczenie o wydanie korzyści uzyskanych przez kredytodawcę z płatności dokonanych przez konsumenta na rzecz kredytodawcy do chwili odstąpienia od umowy?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. 2008, L 133, s. 66).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Słupsku (Polska) w dniu 25 października 2021 r. – postępowanie karne przeciwko D. K.

(Sprawa C-647/21)

(2022/C 73/09)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Słupsku

Strona w postępowaniu głównym

D. K.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak art. 47b § § 5–6 w związku z art. 30 § 1 i art. 24 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, zgodnie z którymi organ sądu krajowego, taki jak kolegium sądu, ma kompetencję do zwolnienia sędziego tego sądu z obowiązku rozpoznania części lub wszystkich przydzielonych mu spraw, przy czym:
 - a) w skład kolegium sądu wchodzi, z mocy prawa, prezesi sądów, powołani na te stanowiska przez organ władzy wykonawczej, taki jak Minister Sprawiedliwości, będący jednocześnie Prokuratorem Generalnym;
 - b) zwolnienie sędziego z obowiązku rozpoznania przydzielonych mu spraw następuje bez jego zgody;
 - c) prawo krajowe nie przewiduje kryteriów, jakimi powinno kierować się kolegium sądu zwalniając sędziego z obowiązku rozpoznania przydzielonych mu spraw, a także obowiązku uzasadnienia oraz kontroli sądowej takiego zwolnienia;
 - d) niektórzy członkowie kolegium sądu zostali powołani na stanowiska sędziowskie w okolicznościach analogicznych do tych, o których mowa w wyroku Trybunału z dnia 15 lipca 2021 r., *Komisja/Polska (system odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów)* (C-791/19, EU:C:2021:596)?
- 2) Czy przepisy wskazane w pytaniu pierwszym, a także zasadę pierwszeństwa należy interpretować w ten sposób, że uprawniają (względnie zobowiązują) one sąd krajowy, rozpoznający sprawę w postępowaniu karnym objętą zakresem zastosowania dyrektywy 2016/343 ⁽¹⁾, którego sędzia został zwolniony z obowiązku rozpoznania spraw w sposób opisany w pytaniu pierwszym, oraz wszelkie organy państwa do pominięcia aktu kolegium sądu oraz innych aktów wydanych w jego następstwie, takich jak zarządzenia o ponownym przydzieleniu spraw, w tym sprawy w postępowaniu głównym, z pominięciem zwolnionego sędziego – tak, aby mógł on dalej zasiadać w składzie rozpoznającym tę sprawę?
- 3) Czy przepisy wskazane w pytaniu pierwszym, a także zasadę pierwszeństwa należy interpretować w ten sposób, że wymagają one istnienia w krajowym porządku prawnym w postępowaniu karnym objętym zakresem zastosowania dyrektywy 2016/343, tego rodzaju środków, które zapewnią uczestnikom postępowania, takim jak oskarżony w sprawie głównej kontrolę i odwołanie od decyzji, o jakich mowa w pkt 1. pytania, mających doprowadzić do zmiany składu orzekającego sądu rozpoznającego sprawę i w konsekwencji zwolnienie sędziego dotychczas przydzielonego od rozpoznania sprawy z obowiązku jej rozpoznania w sposób opisany w pytaniu pierwszym?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. 2016, L 65, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Słupsku (Polska) w dniu 25 października 2021 r. – postępowanie karne przeciwko M.C., M.F.

(Sprawa C-648/21)

(2022/C 73/10)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Słupsku

Strony w postępowaniu głównym

M.C., M.F.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak art. 47b § § 5–6 w związku z art. 30 § 1 i art. 24 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, zgodnie z którymi organ sądu krajowego, taki jak kolegium sądu, ma kompetencję do zwolnienia sędziego tego sądu z obowiązku rozpoznania części lub wszystkich przydzielonych mu spraw, przy czym:
 - a) w skład kolegium sądu wchodzi, z mocy prawa, prezesi sądów, powołani na te stanowiska przez organ władzy wykonawczej, taki jak Minister Sprawiedliwości, będący jednocześnie Prokuratorem Generalnym;
 - b) zwolnienie sędziego z obowiązku rozpoznania przydzielonych mu spraw następuje bez jego zgody;
 - c) prawo krajowe nie przewiduje kryteriów, jakimi powinno kierować się kolegium sądu zwalniając sędziego z obowiązku rozpoznania przydzielonych mu spraw, a także obowiązku uzasadnienia oraz kontroli sądowej takiego zwolnienia;
 - d) niektórzy członkowie kolegium sądu zostali powołani na stanowiska sędziowskie w okolicznościach analogicznych do tych, o których mowa w wyroku Trybunału z dnia 15 lipca 2021 r., *Komisja/Polska (system odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów)* (C-791/19, EU:C:2021:596)?
- 2) Czy przepisy wskazane w pytaniu pierwszym, a także zasadę pierwszeństwa należy interpretować w ten sposób, że uprawniają (względnie zobowiązują) one sąd krajowy, rozpoznający sprawę w postępowaniu karnym objętą zakresem zastosowania dyrektywy 2016/343 ⁽¹⁾, którego sędzia został zwolniony z obowiązku rozpoznania spraw w sposób opisany w pytaniu pierwszym, oraz wszelkie organy państwa do pominięcia aktu kolegium sądu oraz innych aktów wydanych w jego następstwie, takich jak zarządzenia o ponownym przydzieleniu spraw, w tym sprawy w postępowaniu głównym, z pominięciem zwolnionego sędziego – tak, aby mógł on dalej zasiadać w składzie rozpoznającym tę sprawę?
- 3) Czy przepisy wskazane w pytaniu pierwszym, a także zasadę pierwszeństwa należy interpretować w ten sposób, że wymagają one istnienia w krajowym porządku prawnym w postępowaniu karnym objętym zakresem zastosowania dyrektywy 2016/343, tego rodzaju środków, które zapewnią uczestnikom postępowania, takim jak oskarżeni w sprawie głównej kontrolę i odwołanie od decyzji, o jakich mowa w pkt 1. pytania, mających doprowadzić do zmiany składu orzekającego sądu rozpoznającego sprawę i w konsekwencji zwolnienie sędziego dotychczas przydzielonego od rozpoznania sprawy z obowiązku jej rozpoznania w sposób opisany w pytaniu pierwszym?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. 2016, L 65, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof
(Austria) w dniu 27 października 2021 r. – FW, CE**

(Sprawa C-650/21)

(2022/C 73/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: FW, CE

Organy biorące udział w postępowaniu: Landespolizeidirektion Niederösterreich, Finanzamt Österreich

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii, w szczególności art. 1, art. 2 i art. 6 dyrektywy 2000/78/WE⁽¹⁾ w zw. z art. 21 karty praw podstawowych, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które zastępuje system wynagradzania dyskryminujący ze względu na wiek systemem wynagradzania, w którym zaszerogowanie urzędnika nadal określa dyskryminacyjny staż pracy w ramach skali wynagrodzeń, ustalony na określony miesiąc przeniesienia zgodnie ze starym systemem wynagradzania (luty 2015 r.), i który przy tej okazji wprowadzie jest poddawany korekcie w odniesieniu do pierwotnie ustalonych wcześniejszych okresów zatrudnienia poprzez ustalenie daty odniesienia dla potrzeb porównania, ale w którym jednak w odniesieniu do okresów po ukończeniu 18. roku życia weryfikowane są jedynie pozostałe okresy podlegające uwzględnieniu w połowie, i w którym przedłużenie okresu dla uwzględnienia wcześniejszych okresów zatrudnienia o cztery lata uzyskuje się w ten sposób, że pozostałe, podlegające uwzględnieniu okresy dolicza się przy ustalaniu daty odniesienia dla potrzeb porównania tylko w takim zakresie, w jakim przekraczają one wymiar czterech lat podlegających uwzględnieniu w połowie (ryczałtowe odliczenie czterech lat podlegających uwzględnieniu w połowie)?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć inaczej w odniesieniu do tych postępowań, w przypadku których nowa data odniesienia dla potrzeb awansu została już ostatecznie ustalona przed datą wejścia w życie drugiej nowelizacji ustawy o służbie publicznej z 2019 r., ale data ta nie miała jeszcze wpływu na zaszerogowanie płacowe urzędnika, ponieważ odpowiedni organ nie podjął jeszcze decyzji przy bezpośrednim zastosowaniu prawa Unii, i w przypadku których datę odniesienia dla potrzeb porównania należy obecnie ponownie ustalać bez uwzględnienia ustalonej w międzyczasie daty odniesienia dla potrzeb awansu, jednakże względem dyskryminującej ze względu na wiek daty odniesienia, a pozostałe okresy podlegające uwzględnieniu, są ryczałtowo odliczane?
- 3) Czy prawo Unii, w szczególności art. 1, 2 i 6 dyrektywy 2000/78/WE w związku z art. 21 karty praw podstawowych, należy interpretować w taki sposób, że stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym pomimo ponownego ustalenia stażu pracy w ramach skali wynagrodzeń i zaszerogowania płacowego okresy przyuczania do zawodu w ramach zatrudnienia w krajowej jednostce samorządu terytorialnego należy zaliczyć przy ustalaniu daty odniesienia dla potrzeb porównania tylko wtedy, gdy urzędnik został zatrudniony po dniu 31 marca 2000 r., a w przeciwnym razie okresy te są zaliczane tylko jako pozostałe okresy podlegające uwzględnieniu w połowie, przy czym uregulowanie to zasadniczo jest niekorzystne dla urzędników z dłuższym stażem pracy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2000, L 303, s. 16).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Belgia)
w dniu 29 października 2021 r. – VZW Belgische Vereniging van de Industrie van
Plantenbeschermingsmiddelen (PHYTOFAR) / Vlaams Gewest**

(Sprawa C-658/21)

(2022/C 73/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VZW Belgische Vereniging van de Industrie van Plantenbeschermingsmiddelen (PHYTOFAR)

Strona przeciwna: Vlaams Gewest

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 1 dyrektywy (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zakaz stosowania pestycydów zawierających glifosat przez użytkowników nieposiadających licencji na stosowanie tych środków na gruntach będących w użytku prywatnym uznaje się za związany z przepisem technicznym, który to przepis podlega zgodnie z postanowieniami przedmiotowego artykułu zgłoszeniu Komisji Europejskiej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2015, L 241, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 5 listopada 2021 r. – Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

(Sprawa C-663/21)

(2022/C 73/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Druga strona postępowania: AA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przy badaniu, czy status osoby uprawnionej do azylu nadany uprzednio uchodźcy przez właściwy organ może zostać cofnięty z przyczyny określonej w art. 14 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2011/95/UE⁽¹⁾, należy jako osobne kryterium zastosować wyważenie interesów, a to w ten sposób, że cofnięcie statusu wymaga, żeby interes publiczny w nakazaniu powrotu przeważał nad interesem uchodźcy w utrzymaniu ochrony przez państwo schronienia, przy czym naganność przestępstwa i potencjalne niebezpieczeństwo dla społeczności należy przeciwstawić interesom cudzoziemca w uzyskaniu ochrony, w tym z uwzględnieniem zakresu i rodzaju grożących mu środków?
- 2) Czy przepisy dyrektywy 2008/115/WE⁽²⁾, w szczególności jej art. 5, 6, 8 i 9, sprzeciwiają się krajowej regulacji prawnej, zgodnie z którą wobec obywatela państwa trzeciego, któremu odebrano dotychczasowe prawo do pobytu jako uchodźcy wskutek cofnięcia statusu osoby uprawnionej do azylu, należy wydać decyzję nakazującą powrót również wtedy, gdy już w chwili wydawania decyzji nakazującej powrót jest wiadome, że przez niemożliwy do określenia czas wydalenie będzie niedopuszczalne zgodnie z zasadą non-refoulement i okoliczność ta została też stwierdzona w prawomocny sposób?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. 2008, L 348, s. 98).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Belgia) w dniu 11 listopada 2021 r. – UL, SA Royal Antwerp Football Club/Union royale belge des sociétés de football association ASBL

(Sprawa C-680/21)

(2022/C 73/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance francophone de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: UL, SA Royal Antwerp Football Club

Strona pozwana: Union royale belge des sociétés de football association ASBL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 101 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie planowi dotyczącemu zasady „HGP” przyjętemu w dniu 2 lutego 2005 r. przez Komitet Wykonawczy UEFA, zatwierdzonemu przez 52 federacje członkowskie UEFA na kongresie w Tallinie w dniu 21 kwietnia 2005 r. i wprowadzonemu w życie za pomocą regulaminów przyjętych zarówno przez UEFA, jak i jej federacje członkowskie?
- 2) Czy art. 45 oraz art. 101 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom dotyczącym zgłaszania oraz wystawiania do gry w protokole meczowym wychowanków krajowych, przyjętym w art. P335.11 oraz P.1422 regulaminu URBFA i powtórzonym w art. B4.1[12] tytułu 4 oraz art. B6.109 tytułu 6 nowego regulaminu URBFA?

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 8 września 2021 r. w sprawie T-328/18, Naturgy Energy Group/Komisja, wniesione w dniu 18 listopada 2021 r. przez EDP España, S.A.

(Sprawa C-693/21 P)

(2022/C 73/15)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: EDP España, S.A. (przedstawiciele: J.L. Buendía Sierra, A. Lamadrid de Pablo, V. Romero Algarra, abogados)

Pozostali uczestnicy postępowania: Naturgy Energy Group, S.A., dawniej Gas Natural SDG, S.A., Komisja Europejska, Viesgo Producción, S.L., następca prawny Viesgo Generación, S.L.

Żądania wnoszącej odwołanie

- dopuszczenie i uwzględnienie zarzutów przedstawionych w niniejszym odwołaniu;
- uchylenie wyroku Sądu z dnia 8 września 2021 r. w sprawie T-328/18, Naturgy Energy Group/Komisja;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 listopada 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.47912 (2017/NN) ⁽¹⁾ – Zachęty ekologiczne dla elektrowni węglowych uchwalone przez Hiszpanię, na mocy której wszczęto formalne postępowanie wyjaśniające przewidziane w art. 108 ust. 2 TFUE;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku, podnosząc następujące zarzuty:

Zarzut pierwszy: błędna wykładnia i niewłaściwe zastosowanie się przez Sąd do obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do pojęcia selektywności

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd uniknął wyciągnięcia konsekwencji prawnych wpływających z orzecznictwa sądów Unii, którego zastosowanie w niniejszej sprawie odrzuca, a mianowicie, że brak uzasadnienia w odniesieniu do pojęcia selektywności musi prowadzić do stwierdzenia nieważności decyzji o wszczęciu postępowania. Ponadto Sąd usiłował zaradzić temu brakowi uzasadnienia poprzez odtworzenie, wbrew orzecznictwu, próby uzasadnienia na podstawie różnych punktów decyzji.

Zarzut drugi: w przypadku nieuwzględnienia przez Trybunał pierwszego zarzutu odwołania – błędna wykładnia i niewłaściwe zastosowanie przez Sąd art. 107 ust. 1 TFUE w odniesieniu do pojęcia selektywności

W szczególności wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd niesłusznie uznał, iż jego kontrola powinna ograniczać się do kwestii, czy Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie. Sąd popełnił błąd, ponieważ skupił się w swej analizie na kwestii, czy stronom udało się „w sposób oczywisty” wykazać błąd w analizie Komisji, a nie na kwestii istotnej, a mianowicie, czy analiza selektywności przeprowadzona przez Komisję jest wadliwa. W każdym razie, nawet gdyby takie kryterium miało zastosowanie, Sąd powinien był stwierdzić, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie przy badaniu wymogu selektywności.

(¹) Dz.U. 2018, C 80, s. 20.

**Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 9 września 2021 r. w sprawie
T-881/19, GABO:mi/Komisja, wniesione w dniu 18 listopada 2021 r. przez GABO:mi Gesellschaft für
Ablauforganisation:milliarium mbH & Co. KG**

(Sprawa C-696/21 P)

(2022/C 73/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: GABO:mi Gesellschaft für Ablauforganisation:milliarium mbH & Co. KG (przedstawiciel: Ch. Mayer, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia w zakresie, w jakim nie odnosi się ono do umów o udzielenie dotacji podpisanych przez REA lub IMI-JU (CANCER-ID, DIACAT, EU-AIMS, EUC²LID, EUROFORGEN, ONCOTRACK, RADAR-CNS) i zasądzenie od pozwanej zapłaty kwoty 1 304 465,36 EUR wraz z odsetkami w wysokości 74 024,01 EUR na rzecz Ivo-Meinerta Willrotha jako syndyka GABO:mi Gesellschaft für Ablauforganisation:milliarium mbH & Co. KG.
- tytułem żądania ewentualnego – uchylenie zaskarżonego postanowienia w zakresie, w jakim nie odnosi się ono do umów o udzielenie dotacji podpisanych przez REA lub IMI-JU (CANCER-ID, DIACAT, EU-AIMS, EUC²LID, EUROFORGEN, ONCOTRACK, RADAR-CNS) i uznanie za dopuszczalną skargi wniesionej przez wnoszącą odwołanie do Sądu Unii Europejskiej i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej co do istoty;
- tytułem żądania ewentualnego – uchylenie zaskarżonego postanowienia w zakresie, w jakim nie odnosi się ono do umów o udzielenie dotacji podpisanych przez REA lub IMI-JU, oraz przekazanie sprawy Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania; oraz
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Pierwszy zarzut odwołania: naruszenie prawa do rzetelnego procesu poprzez naruszenie obowiązku informowania

Stwierdzając niedopuszczalność skargi bez uprzedniego poinformowania wnoszącego odwołanie o jej rzekomym braku precyzji, Sąd naruszył prawo do rzetelnego procesu.

Prawo ustanowione w art. 47 karty powinno obejmować obowiązek staranności na rzecz stron postępowania, który został skonkretyzowany w niniejszej sprawie jako obowiązek wyraźnego poinformowania stron o opinii prawnej sądu przed wydaniem orzeczenia i wezwania ich do przedstawienia uwag lub, w razie potrzeby, do przedstawienia dodatkowych wyjaśnień. Jest tak tym bardziej w przypadku takim jak niniejszy, w którym wydaje się, że istnieją również nieporozumienia co do zakresu dokumentów, którymi dysponuje wnoszący odwołanie (wówczas skarżący), i w którym – zgodnie z opinią Sądu – żądanie nie zostało po prostu wystarczająco uzasadnione.

2. Drugi zarzut odwołania: błędne zastosowanie art. 76 lit. d) regulaminu postępowania przed Sądem

Wniosek Sądu, zgodnie z którym skarga nie spełnia wymogów art. 76 lit. d) regulaminu postępowania przed Sądem, jest błędny pod względem prawnym. Sąd nadmiernie rozszerza wymogi dotyczące uzasadnienia skargi na podstawie tego artykułu.

W szczególności wbrew temu, co twierdzi Sąd, właściwa obrona Komisji była możliwa i Sąd mógł orzec w przedmiocie skargi. Jest tak tym bardziej, że Komisja zaakceptowała już żądania skarżącego.

Ponadto skarga nie była niejasna i nieprecyzyjna w odniesieniu do kwot żądanych przez skarżącego.

Dodatkowo, wbrew temu, co orzekł Sąd, skarga nie była niejasna w swej całości; przede wszystkim nie było „niespójności” między przywołaną podstawą prawną a przedstawionymi argumentami.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 8 września 2021 r. w sprawie T 328/18, Naturgy Energy Group/Komisja, wniesione w dniu 19 listopada 2021 r. przez Naturgy Energy Group, S.A, dawniej Gas Natural SDG, S.A.

(Sprawa C-698/21 P)

(2022/C 73/17)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Naturgy Energy Group, S.A., dawniej Gas Natural SDG, S.A. (przedstawiciele: F. González Díaz, J. Blanco Carol, abogados)

Druga strona postępowania: Comisión Europea, EDP España, S.A., Viesgo Producción, S.L., następca prawny Viesgo Generación, S.L.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 8 września 2021 r. w sprawie T 328/18, Naturgy Energy Group/Komisja;
- ostateczne rozstrzygnięcie sporu bez przekazywania go Sądowi, jak pozwala na to art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości, poprzez stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 7733 final z dnia 27 listopada 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.47912 (2017/NN) ⁽¹⁾ – Hiszpania; Zachęty ekologiczne dla elektrowni węglowych;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania oraz postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca je podnosi następujące zarzuty:

1. Pierwszy zarzut odwołania, oparty na naruszeniu prawa przy dokonywaniu oceny uzasadnienia zaskarżonej decyzji w odniesieniu do selektywnego charakteru spornego środka

Naturgy uważa, że dokonana przez Sąd analiza uzasadnienia zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym selektywności spornego środka narusza prawo.

W skrócie Naturgy uważa, że nie można stwierdzić zgodności z prawem uzasadnienia decyzji o wszczęciu postępowania, jeżeli nie odwołuje się ona ani do analizy porównywalności wymaganej przez orzecznictwo w celu uzasadnienia selektywnego charakteru pomocy, ani nie zawiera, nawet zwięzłego, przedstawienia, choćby wstępnego, powodów, dla których na podstawie tej analizy porównywalności sporny środek miałby być selektywny. Sąd nie może zgodnie z prawem powoływać się na tymczasowy charakter decyzji o wszczęciu postępowania w celu zastosowania błędnego kryterium uzasadnienia. W szczególności, biorąc pod uwagę, że decyzja o wszczęciu postępowania dotyczy środka w trakcie wdrażania, który z tego względu wywołuje istotne skutki prawne dla jego beneficjentów, Sąd powinien był zobowiązać Komisję do przedstawienia uzasadnienia zgodnie ze standardami ustanowionymi w orzecznictwie dotyczącym selektywności, nawet gdyby miało być ono krótkie i prowizoryczne.

2. Drugi zarzut odwołania, oparty na naruszeniu prawa przy dokonywaniu oceny zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE w kontekście selektywnego charakteru spornego środka

Naturgy uważa, że wniosek z przeprowadzonego przez Sąd badania dokonanej przez Komisję scharakteryzowania selektywności spornego środka narusza prawo. Naturgy uważa, że Sąd nie tylko naruszył prawo wobec stwierdzenia, że kryteria prawne kontroli selektywnego charakteru środka są różne w zależności od tego, czy dany środek jest przedmiotem analizy przed czy po wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, lecz także naruszył prawo poprzez przeniesienie ciężaru dowodu i niedokonanie stwierdzenia, że Komisja popełniła błąd, gdyż stwierdziła, na podstawie uzasadnienia decyzji o wszczęciu postępowania, że sporny środek jest selektywny, lub nie wykazała selektywności środka w sposób wymagany prawem.

⁽¹⁾ Dz.U. 2018, C 80, s. 20.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte costituzionale (Włochy) w dniu 22 listopada 2021 r. – postępowanie karne przeciwko E.D.L.

(Sprawa C-699/21)

(2022/C 73/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte costituzionale

Strona w postępowaniu głównym

E.D.L.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 1 ust. 3 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW w sprawie europejskiego nakazu aresztowania ⁽¹⁾ odczytywany w świetle art. 3, 4 i 35 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy wykonujący nakaz organ sądowy, który uważa, iż przekazanie osoby cierpiącej na poważną, przewlekłą i potencjalnie nieodwracalną chorobę mogłoby narazić ją na niebezpieczeństwo doznania poważnego uszczerbku na zdrowiu, musi zwrócić się do wydającego nakaz organu sądowego o przekazanie informacji pozwalających wykluczyć istnienie takiego ryzyka i jest zobowiązany odmówić przekazania, jeżeli nie uzyska takiego zapewnienia w rozsądnym terminie?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte costituzionale (Włochy) w dniu 22 listopada 2021 r. – postępowanie karne przeciwko O.G.

(Sprawa C-700/21)

(2022/C 73/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte costituzionale

Strona w postępowaniu głównym

O.G.

Pytania prejudycjalne

- a) Czy art. 4 pkt 6 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi ⁽¹⁾, interpretowany w świetle art. 1 ust. 3 tej decyzji ramowej i art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), stoi na przeszkodzie przepisom, takim jak przepisy prawa włoskiego, które – w ramach postępowania w sprawie europejskiego nakazu aresztowania mającego na celu wykonanie kary lub środka zabezpieczającego – wykluczają w sposób bezwarunkowy i automatyczny, by wykonujące nakaz organy sądowe mogły odmówić przekazania obywateli państw trzecich, którzy przebywają lub mają miejsce zamieszkania na terytorium danego kraju, niezależnie od więzi łączących ich z tym terytorium?;
- b) w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, na podstawie jakich kryteriów i przesłanek należy uznać, że więzi te są na tyle istotne, iż wymagają od wykonującego nakaz organu sądowego odmowy przekazania?

⁽¹⁾ Dz.U. 2002, L 190, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg (Luksemburg) w dniu 1 grudnia 2021 r. – GV/Caisse nationale d'assurance pension

(Sprawa C-731/21)

(2022/C 73/20)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: GV

Druga strona postępowania: Caisse nationale d'assurance pension

Pytania prejudycjalne

Czy prawo Unii Europejskiej, a w szczególności art. 18, 45 i 48 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii ⁽¹⁾ sprzeciwiają się przepisom prawa państwa członkowskiego, takim jak art. 195 luksemburskiego kodeksu zabezpieczenia społecznego i art. 3, 4 i 4–1 ustawy z dnia 9 lipca 2004 r. o skutkach prawnych niektórych związków partnerskich, ze zmianami, które to przepisy uzależniają przyznanie pozostałemu przy życiu partnerowi, w przypadku związku partnerskiego zawartego i zarejestrowanego w sposób zgodny z prawem w państwie członkowskim pochodzenia, renty rodzinnej, należnej z racji wykonywania działalności zawodowej przez zmarłego partnera w przyjmującym państwie członkowskim, od wymogu wpisu związku partnerskiego do rejestru prowadzonego przez to państwo w celu zweryfikowania, czy spełnione są wymogi materialne przewidziane przez prawo tego państwa członkowskiego dla uznania związku partnerskiego i zapewnienia jego skuteczności wobec osób trzecich, podczas gdy przyznanie renty rodzinnej pozostałemu przy życiu partnerowi w przypadku związku partnerskiego zawartego w przyjmującym państwie członkowskim jest uzależnione od jednego tylko warunku, a mianowicie od tego, by związek partnerski został zawarty i zarejestrowany w tym państwie w sposób zgodny z prawem?

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, L 141, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 22 września 2021 r. w sprawie
T-753/16, Severstal/Komisja wniesione w dniu 3 grudnia 2021 r. przez PAO Severstal**

(Sprawa C-747/21 P)

(2022/C 73/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: PAO Severstal (przedstawiciele: M. Krestiyanova i N. Tuominen, adwokaci)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska i Eurofer, European Steel Association, ASBL

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- wydanie orzeczenie ostatecznego w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala,
- tytułem żądania ewentualnego, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości oraz kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Podstawą odwołania są następujące zarzuty:

- Po pierwsze, Sąd naruszył prawo dokonując błędnej wykładni art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego⁽¹⁾ oraz dokonał błędnych ustaleń faktycznych. Sąd wyszedł z założenia, że odnośny produkt był półproduktem, nie podając żadnego uzasadnienia. Jednakże, była to podstawowa sporna kwestia między stronami. Nie przeprowadzając badania tej spornej kwestii, ani nie dokonując oceny jej znaczenia do celów stosowania art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, Sąd odmówił przyznania, że bez rozstrzygnięcia tej podstawowej spornej kwestii między stronami, niemożliwe jest ustalenie, czy Komisja prawidłowo zastosowała w niniejszym postępowaniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- Po drugie, Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie dokonując wykładni art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego oraz nie badając zasadniczych argumentów i nie przedstawiając uzasadnienia. Pod egidą Sądu Komisja wyraźnie przekroczyła granice okresu objętego dochodzeniem lub odnośnego okresu, uznając rok 2008 za „ostatni reprezentatywny rok”, na który nie miał wpływu kryzys finansowy. Wnosząca odwołanie twierdzi w związku z tym, że stwierdzenie w zaskarżonym wyroku szkody jest obarczone błędem, gdyż nie jest ono wynikiem wyważenia istotnych pozytywnych i negatywnych czynników. W tym kontekście wnosząca odwołanie podnosi, że obniżenie kosztów produkcji przemysłu Unii powinno być między innymi powiązane z sytuacją przemysłu Unii w następstwie ogólnego kryzysu finansowego w 2012 r. Jednakże Sąd odmówił nawet rozważenia kwestii, czy kryzys finansowy wpłynął również na ogniwa łańcucha szkody.
- Po trzecie, Sąd naruszył prawo dokonując błędnej wykładni art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego oraz nie badając wszystkich argumentów, w tym także tych podniesionych przez sam Sąd. Sąd odstąpił od własnego orzecznictwa, uznając niezgodnie z prawem, że dostosowania z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego mogą również zostać wykorzystane w drodze analogi do obliczenia marginesu szkody. Dostosowanie ze względu na koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk ceny eksportowej CIF wnoszącej odwołanie do celów marginesu szkody jest błędne, nieracjonalne i stanowi oczywisty błąd w ocenie, gdyż jedyną mającą znaczenie ceną eksportową jest rynkowa cena CIF na granicy Unii przy wprowadzeniu na rynek Unii i konkurencyjna cena rynkowa przemysłu Unii. Twierdzenia wnoszącej odwołanie znajdują potwierdzenie w wyroku Sądu, Hansol Paper/Komisja, T-383/17⁽²⁾ (pkt 196–204).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009 L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010 L 7, s. 22).

⁽²⁾ Wyrok z dnia 2 kwietnia 2020 r. (T-383/17, Hansol Paper/Komisja, EU:T:2020:139).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 22 września 2021 r. w sprawie T-752/16, NLMK/Komisja wniesione w dniu 3 grudnia 2021 r. przez Novolipetsk Steel PAO

(Sprawa C-748/21 P)

(2022/C 73/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Novolipetsk Steel PAO (przedstawiciele: M. Krestiyanova i N. Tuominen, adwokaci)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska i Eurofer, European Steel Association, ASBL

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- wydanie orzeczenie ostatecznego w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala,
- tytułem żądania ewentualnego, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości oraz kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Podstawą odwołania są następujące zarzuty:

- Po pierwsze, Sąd naruszył prawo dokonując błędnej wykładni art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (¹), dokonał błędnych ustaleń faktycznych oraz przeinaczył dowody. Sąd wyszedł z założenia, że odczynny produkt był półproduktem i nie przedstawił żadnego uzasadnienia dlaczego przychylił się po prostu w tym względzie do stanowiska Komisji. Jednakże, jest to podstawowa sporna kwestia między stronami, która znacząco wpływa na sposób, w jaki powinien być stosowany art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Nie przeprowadzając badania tej spornej kwestii, ani nie dokonując oceny jej znaczenia do celów stosowania art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, Sąd odmówił przyznania, że bez rozstrzygnięcia tej podstawowej spornej kwestii między stronami, niemożliwe jest ustalenie, czy Komisja prawidłowo zastosowała w niniejszym postępowaniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- Po drugie, Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie dokonując wykładni art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego oraz nie badając zasadniczych argumentów i nie przedstawiając uzasadnienia. Pod egidą Sądu Komisja wyraźnie przekroczyła granice okresu objętego dochodzeniem lub odczynnego okresu, uznając rok 2008 za „ostatni reprezentatywny rok” w następstwie kryzysu finansowego. Wnosząca odwołanie twierdzi w związku z tym, że stwierdzenie w zaskarżonym wyroku szkody jest obarczone błędem, gdyż nie jest ono wynikiem wyważenia istotnych pozytywnych i negatywnych czynników. W tym kontekście wnosząca odwołanie podnosi, że obniżenie kosztów produkcji przemysłu Unii powinno być między innymi powiązane z sytuacją przemysłu Unii w następstwie ogólnego kryzysu finansowego w 2012 r. Jednakże Sąd odmówił nawet rozważenia kwestii, czy kryzys finansowy wpłynął również na ogniwa łańcucha szkody.
- Po trzecie, Sąd naruszył prawo dokonując błędnej wykładni art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego oraz nie badając wszystkich argumentów, w tym także tych podniesionych przez sam Sąd. Sąd odstąpił od własnego orzecznictwa, uznając niezgodnie z prawem, że dostosowania z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego mogą również zostać wykorzystane w drodze analogi do obliczenia marginesu szkody. Dostosowanie ze względu na koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk ceny eksportowej CIF wnoszącej odwołanie do celów marginesu szkody jest błędne, nieracjonalne i stanowi oczywisty błąd w ocenie, gdyż jedyną mającą znaczenie ceną eksportową

jest rynkowa cena CIF na granicy Unii przy wprowadzeniu na rynek Unii i konkurencyjna cena rynkowa przemysłu Unii. Twierdzenia wnoszącej odwołanie znajdują potwierdzenie w wyroku Sądu, Hansol Paper/Komisja, T-383/17 ⁽²⁾ (pkt 196–204).

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009 L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010 L 7, s. 22).
- ⁽²⁾ Wyrok z dnia 2 kwietnia 2020 r. (T-383/17, Hansol Paper/Komisja, EU:T:2020:139).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 29 września 2021 r. w sprawie T-528/20, Kočner/Europol, wniesione w dniu 8 grudnia 2021 r. przez Mariána Kočnera

(Sprawa C-755/21 P)

(2022/C 73/23)

Język postępowania: słowacki

Strony

Wnoszący odwołanie: Marián Kočner (przedstawiciele: M. Mandzák i M. Para, advokáti)

Pozostali uczestnicy postępowania: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania, Królestwo Hiszpanii

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;
- Przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- Nakazanie Sądowi wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie zwrotu kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie wskazuje na dwa zdarzenia wywołujące szkodę. Odwołanie obejmuje ogółem sześć zarzutów. Sąd dokonał błędnej oceny sprawy pod względem prawnym i błędnie zastosował prawo materialne w szczególności w odniesieniu do odpowiedzialności solidarnej strony pozwanej i państwa członkowskiego za szkodę, dokonał błędnej wykładni prawa krajowego, błędnie ustalił brak związku przyczynowego między zachowaniem strony pozwanej a zdarzeniem wywołującym szkodę, a także uzasadnił zaskarżony wyrok w sposób niewystarczający oraz przeinaczył dowody.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 29 września 2021 r. w sprawie T-447/18, TUIfly GmbH/Komisja Europejska, wniesione w dniu 10 grudnia 2021 r. przez TUIfly GmbH

(Sprawa C-763/21 P)

(2022/C 73/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: TUIfly GmbH (przedstawiciele: adwokaci L. Giesberts i D.J. Westarp)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 29 września 2021 r. w sprawie T-447/18 i stwierdzenie nieważności art. 7 i 8, a także art. 9, 10 i 11, w zakresie, w jakim odnoszą się one do art. 7 i 8 decyzji Komisji (UE) 2018/628 z dnia 11 listopada 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.24221(2011/C) (ex 2011/NN) udzielonej przez Austrię na rzecz portu lotniczego w Klagenfurcie, spółki Ryanair i innych przewoźników lotniczych korzystających z tego portu lotniczego (Dz.U. 2018, L 107, s. 1);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w obu instancjach

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dwa zarzuty.

Po pierwsze, Sąd dokonał w zaskarżonym wyroku błędnej wykładni art. 107, ust. 1 TFUE i w ten sposób naruszył prawo Unii. W kontekście art. 107 ust. 1 TFUE Sąd przekroczył, stosując zasadę inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej, granice wykładni dopuszczalnej w prawie Unii.

Z jednej strony Sąd, podobnie jak Komisja, niesłusznie uznał, że wnoszącej odwołanie została przyznana korzyść. Sąd, stosując zasadę inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej, wbrew prawu sformułował szereg niezgodnych z prawem uwag. Przede wszystkim Sąd dokonał wykładni art. 107 ust. 1 TFUE nie w sposób czysto obiektywny, lecz w sposób subiektywny. Sąd (przywołując stanowisko Komisji) oparł się przy tej okazji na okoliczności, że państwo członkowskie przed zawarciem umowy nie opracowało planu biznesowego. W rozpatrywanym okresie nie było to jednak zgodne z orzecznictwem ani z praktyką administracyjną, wobec czego Sąd naruszył zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań i zakaz działania prawa wstecz.

Ponadto Sąd oparł swoją analizę wyłącznie na rentowności krótkoterminowej, pomimo że takie podejście jest według orzecznictwa sądów europejskich błędne i nie odpowiada praktyce administracyjnej w rozpatrywanym okresie. Sąd przy tej okazji zastosował do umów, w sposób retroaktywny i niezgodny z prawem, wytyczne w sprawie sektora lotnictwa, które zostały wydane dopiero po zawarciu umów marketingowych. Samo zastosowanie było zresztą nieprawidłowe. Sąd oparł swoje rozważania na rzekomych cechach szczególnych sektora tanich lotów, które nie istniały w rozpatrywanym okresie.

Wnosząca odwołanie podnosi, że uwzględniając należycie kwestie dotyczące długoterminowej rentowności i bez wymienionych naruszeń istnienie pomocy państwa z tytułu art. 107 ust. 1 TFUE zostałyby zanegowane.

Po drugie, wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że w odniesieniu do możliwego uzasadnienia pomocy państwa niewłaściwie zastosował art. 107 ust. 3 TFUE i dopuścił się oczywistych sprzeczności.

Wybrane przez Sąd kryterium oceny (oparte wyłącznie na rentowności niektórych połączeń lotniczych wykonywanych przez wnoszącą odwołanie) było błędne z materialnego punktu widzenia, ponieważ nie uwzględniało wyraźnego rozróżnienia wynikającego z systematyki regulacji pomiędzy stanem faktycznym i uzasadnieniem. Kryterium w żaden sposób nie odpowiadało zresztą (w szczególności jeśli chodzi o umowę marketingową z 2003 r.) praktyce administracyjnej i właściwemu orzecznictwu, które były istotne w rozpatrywanym okresie. Inaczej niż miało to miejsce w przypadku pomocy państwa przyznanej na rzecz lotniska, w przypadku wnoszącej odwołanie Sąd całkowicie pominął, niezgodnie z prawem, potrzeby regionu Karyntia w zakresie transportu. Istnieje, ze względu na bliskość lub nawet tożsamość interesów, jeśli chodzi o pomoc państwa przyznaną na rzecz lotniska i na rzecz wnoszącej odwołanie, nieusuwalna sprzeczność w ocenie. Sąd nie uwzględnił podstawowych kryteriów oceny, o których mowa w art. 107 ust. 3 TFUE i tym samym naruszył ów przepis.

Wnosząca odwołanie podnosi, że w przypadku dozwolonego zastosowania art. 107 ust. 3 TFUE uzasadnienie pomocy państwa zostałyby zaakceptowane.

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 5 października 2021 r. w sprawie T-613/20, Junqueras i Vies/Parlament, wniesione w dniu 15 grudnia 2021 r. przez Oriola Junquerasa i Viesa

(Sprawa C-780/21 P)

(2022/C 73/25)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Oriol Junqueras i Vies (przedstawiciel: M. Marsal i Ferret, abogado)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

wnioski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu (szósta izba) z dnia 5 października 2021 r. w sprawie T-613/20;
- stwierdzenie pełnej dopuszczalności skargi wniesionej przez wnoszącego odwołanie;
- przywrócenie wcześniejszego etapu postępowania, aby po dopuszczeniu skargi Sąd (szósta izba) przystąpił do rozpoznania sprawy;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania dotyczącego zarzutu niedopuszczalności oraz niniejszego postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi pięć zarzutów prawnych:

Po pierwsze: Postanowienie narusza wymogi prawa do skutecznej ochrony sądowej (art. 47 karty praw podstawowych, 6 EKPC i 13 EKPC), ponieważ wraz z decyzją o niedopuszczalności (oraz decyzjami o niepołączeniu spraw i o niezawieszeniu postępowania) pozbawia wszelkiej skuteczności (effet utile) wyrok, który Trybunał wyda w sprawie C-115/21 [P], oraz wyrok, który może zostać wydany przez Sąd w sprawie T-24/20 (¹) w razie przekazania mu sprawy do ponownego rozpoznania. Wynika to z faktu, że Sąd dokonuje również błędnej wykładni prawnej skutków prawnych orzeczenia sądowego, które może zostać wydane w sprawach T-24/20 y C-115/21 [P]. Sąd uważa, że w celu przywrócenia mandatu O. Junquerasowi konieczna byłaby nowa decyzja władz wewnętrznych Królestwa Hiszpanii, podczas gdy utrzymanie jego mandatu byłoby skutkiem orzeczeń sądowych uwzględniających jego żądania.

Po drugie: Zaskarżone postanowienie narusza prawo poprzez błędną wykładnię wymogów orzecznictwa dla stwierdzenia bezpośredniego oddziaływania zaskarżonego aktu i w związku z tym błędne stwierdzenie, że wnoszącemu odwołanie nie przysługuje legitymacja czynna w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE. Postanowienie to pozbawia skuteczności (effet utile) orzeczenia prawne, które mogą zapaść w sprawach C-115/21 [P] i T-24/20. W postanowieniu tym nie dostrzeżono, że gdyby nie zostało ono przyjęte, mandat O. Junquerasa pozostałby nieobsadzony i nie byłoby przeszkody dla przywrócenia mu tego mandatu oraz jego praw.

Po trzecie: Postanowienie narusza prawo do równego traktowania (art. 20 karty praw podstawowych) i prawo do skutecznej ochrony sądowej (art. 47 karty praw podstawowych). W postanowieniu tym dokonano błędnej wykładni poprzez uznanie, że naruszenie tych praw jest możliwe jedynie na etapie rozpoznania sprawy co do istoty, mimo że gdyby O. Junqueras został potraktowany jak członek Parlamentu Europejskiego będący adresatem zaskarżonego aktu (bezpośrednie stosowanie skutków wyroku Trybunału z dnia 19 grudnia 2019 r. w sprawie C-502/19 (²) i decyzji Parlamentu Europejskiego o treści odmiennej od komunikatu Królestwa Hiszpanii), nie doszłoby do wydania zaskarżanego tu postanowienia, ponieważ O. Junqueras wciąż sprawowałby swój mandat. Naruszenie prawa do równego traktowania i prawa do skutecznej ochrony sądowej wskazuje na bezpośrednią szkodę dla O. Junqueras, co uzasadnia uznanie jego legitymacji czynnej w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.

Po czwarte: W zaskarżonym postanowieniu dokonano błędnej wykładni prawnej skutków wywołanych przez kartę praw podstawowych. Postanowienie to narusza prawo, gdyż nie stwierdzono w nim, że bezpośrednie naruszenie praw określonych w karcie praw podstawowych przez zaskarżone akty jest źródłem legitymacji czynnej w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE, i nie uznano, że w niniejszym wypadku uprawnienia w zakresie sądowej kontroli prawa Unii nie zostałyby naruszone, ponieważ nie można wymagać od O. Junquerasa, aby wniósł wewnętrzną skargę na akt stwierdzający wakat mandatu, którego przywrócenia się domaga.

Po piąte: W zaskarżonym postanowieniu błędnie pod względem prawnym zastosowano zasady skuteczności i pierwszeństwa prawa Unii. Postanowienie to narusza prawo poprzez brak ustalenia, że zaskarżony akt jest decyzją, która jest przejawem wytrwałego dążenia do tego, aby nie nadać żadnej użytecznej skuteczności wyrokowi Trybunału z dnia 19 grudnia 2019 r. w sprawie C-502/19, co narusza również prawo do skutecznej ochrony sądowej z art. 47 karty praw podstawowych w jego aspekcie, jakim jest prawo do tego, by orzeczenia były w pełni wykonywane, wobec czego O. Junquerasowi przysługują legitymacja czynna w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.

⁽¹⁾ Postanowienie z dnia 15 grudnia 2020 r., Junqueras i Vies/Parlament (T-24/20, EU:T:2020:601)

⁽²⁾ Wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115).

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawie
T-745/18, Covestro Deutschland/Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 grudnia 2021 r. przez
Covestro Deutschland AG**

(Sprawa C-790/21 P)

(2022/C 73/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Covestro Deutschland AG (przedstawiciele: T. Hartmann, M. Kachel, D. Fouquet, Rechtsanwälte)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącej odwołanie

1. Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 października 2021 r. w sprawie T-745/18 i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN), C(2018) 3166, w odniesieniu do lat 2012 i 2013;
2. tytułem ewentualnym, uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności spornej decyzji w odniesieniu do wnoszącej odwołanie;
3. tytułem ewentualnym do pierwszego żądania, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi, aby ten wydał rozstrzygnięcie o stwierdzeniu nieważności spornej decyzji;
4. tytułem ewentualnym do drugiego żądania, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi, aby ten wydał rozstrzygnięcie o stwierdzeniu nieważności spornej decyzji w odniesieniu do wnoszącej odwołanie;
5. obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania wnosząca je podnosi cztery zarzuty.

Zarzuty pierwszy i drugi: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym i obowiązku uzasadnienia

W ramach dwóch pierwszych zarzutów wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia przepisów unijnego prawa proceduralnego, a mianowicie przysługującego skarżącej przed nim prawa do bycia wysłuchanym oraz ciążącego na Sądzie obowiązku uzasadnienia swego rozstrzygnięcia. Ze względu na te naruszenia Sąd wyciągnął błędny wniosek o istnieniu pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

Część pierwsza każdego z tych dwóch zarzutów dotyczy braku wzięcia przez Sąd pod uwagę w przeprowadzonej przezeń analizie pomocy państwa podniesionej przez skarżącą przed nim argumentacji dotyczącej określenia kwoty dopłaty, o której mowa w § 19 ust. 2 Stromnetzentgeltverordnung (rozporządzenia federalnego w sprawie opłat za użytkowanie sieci, zwanego dalej „rozporządzeniem StromNEV”) (pkt 8 zaskarżonego wyroku).

Część druga każdego z tych dwóch zarzutów dotyczy braku wzięcia przez Sąd pod uwagę podniesionej przez skarżącą przed nim argumentacji w zakresie dotyczącym określenia kwoty dopłaty, o której mowa w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV (pkt 12, 94, 103, 129, 135 i 146 zaskarżonego wyroku).

Część trzecia każdego z tych dwóch zarzutów dotyczy braku wzięcia przez Sąd pod uwagę podniesionej przez skarżącą przed nim argumentacji w zakresie dotyczącym braku zwrotu wszystkich utraconych przychodów i kosztów poniesionych w efekcie przyznania zwolnień z opłaty za użytkowanie sieci (pkt 130 i 143 zaskarżonego wyroku).

Część czwarta każdego z tych dwóch zarzutów dotyczy braku wzięcia przez Sąd pod uwagę w przeprowadzonej przezeń analizie państwowego charakteru zasobów podniesionej przez skarżącą przed nim argumentacji w zakresie dotyczącym nieważności decyzji wydanej w 2011 r. przez Bundesnetzagentur (pkt 107 i 125 zaskarżonego wyroku).

Zarzut trzeci: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

W ramach trzeciego zarzutu odwołania wnosząca je podnosi ponadto, że Sąd dopuścił się naruszenia unijnego prawa materialnego, uznając, że przewidziana w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV dopłata stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE (pkt 78–145 zaskarżonego wyroku).

W pierwszej kolejności, wnosząca odwołanie podnosi w tym względzie, że w ramach przeprowadzanej analizy Sąd zastosował błędne pod względem prawnym kryteria pomocy państwa uznając, iż sporna dopłata stanowi korzyść. Sąd błędnie przyjął, że doszło do przysporzenia korzyści i nie wziął pod uwagę wynikającego z natury rzeczy i systematyki rozporządzenia StromNEV braku selektywnego charakteru środka.

W drugiej kolejności, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd błędnie uznał, iż przewidziana w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV dopłata stanowi pomoc przyznaną przy użyciu zasobów państwowych. W tym względzie, już na etapie oceny państwowego charakteru zasobów Sąd oparł ją na błędnym założeniu i błędnie doszedł do wniosku o istnieniu obowiązkowego obciążenia mającego świadczyć o państwowym charakterze zasobów.

W trzeciej kolejności, wnosząca odwołanie twierdzi też, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, dochodząc do wniosku o istnieniu kontroli państwowej nad zasobami pochodzącymi z pobierania przewidzianej w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV dopłaty.

Zarzut czwarty: naruszenie zasady niedyskryminacji

Wreszcie, czwarty z zarzutów odwołania został oparty na naruszeniu zasady niedyskryminacji polegającym, po pierwsze, na tym, że Sąd nie wziął pod uwagę bezprawnej różnicy w traktowaniu zaistniałej pomiędzy nakazanym w spornej decyzji Komisji odzyskaniu spornej pomocy a ustanowionym w § 32 ust. 7 rozporządzenia StromNEV z 2013 r. przepisem przejściowym; po drugie, na tym, że Sąd wprowadził bezprawne rozróżnienie pomiędzy dużymi odbiorcami energii elektrycznej a innymi kategoriami odbiorców; i, po trzecie, na tym, że Sąd bezzasadnie potraktował w ten sam sposób antycyklicznych i dużych odbiorców energii (pkt 192–210 zaskarżonego wyroku).

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawie
T-745/18, Covestro Deutschland/Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 grudnia 2021 r. przez
Republikę Federalną Niemiec**

(Sprawa C-791/21 P)

(2022/C 73/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i R. Kanitz, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: Covestro Deutschland AG, Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 października 2021 r. w sprawie T-745/18 w zakresie, w jakim oddalono w nim wniesioną skargę jako bezzasadną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) udzielonej przez Niemcy dużym odbiorcom energii elektrycznej na podstawie § 19 StromNEV C(2018) 3166 final, w odniesieniu do lat 2012 i 2013, zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi tylko jeden zarzut, oparty na naruszeniu art. 107 ust. 1 TFUE. Jej zdaniem Sąd dopuścił się naruszenia prawa uznając, że system ustanowiony w § 19 ust. 2 Stromnetzentgeltverordnung (rozporządzenia federalnego w sprawie opłat za użytkowanie sieci, zwanego dalej „rozporządzeniem StromNEV”) miał znamiona pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

W pierwszej kolejności Sąd w ramach oceny państwowego charakteru zasobów błędnie uznał, że istnienie obowiązkowego obciążenia spoczywającego na odbiorcach lub klientach końcowych i kontrola państwowa nad funduszami lub osobami (trzecimi) zarządzającymi tymi funduszami stanowiły „dwa elementy, które składają się na jedną alternatywę”.

W drugiej kolejności Sąd w ramach oceny istnienia „obowiązkowego obciążenia spoczywającego na odbiorcach lub klientach końcowych” błędnie uznał, że relacja pomiędzy dostawcą energii a klientami końcowymi jest bez znaczenia dla sprawy. Sąd ponadto błędnie uwzględnił obowiązek pobrania, nie zaś ustawowy obowiązek uiszczenia opłat za użytkowanie sieci.

W trzeciej kolejności Sąd w ramach oceny istnienia kontroli państwowej czy też uprawnienia państwa do dysponowania funduszami błędnie uznał, że wyłączone przeznaczenie pobranych opłat za użytkowanie sieci nie wyklucza możliwości dysponowania tymi funduszami przez państwo.

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawie
T-196/19, AZ/Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 grudnia 2021 r. przez AZ**

(Sprawa C-792/21 P)

(2022/C 73/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: AZ (przedstawiciele: T. Hartmann, D. Fouquet, M. Kachel, Rechtsanwälte)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącej odwołanie

1. a) Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 października 2021 r. w sprawie T-196/19 i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN), C(2018) 3166, w odniesieniu do lat 2012 i 2013;
- b) tytułem ewentualnym do lit. a), uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności spornej decyzji w odniesieniu do wnoszącej odwołanie;

2. tytułem ewentualnym do pkt 1,

- a) uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim nakazuje ona odzyskanie ponad 20 % opublikowanych opłat za użytkowanie sieci od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 7 000 godzin rocznie, odzyskanie ponad 15 % tych opłat od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 7 500 godzin rocznie i odzyskanie ponad 10 % tych opłat od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 8 000 godzin rocznie oraz, w pozostałym zakresie, przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd, aby ten wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie pkt 1 lit. a) podniesionego w pierwszej instancji żądania stwierdzenia nieważności spornej decyzji w pozostałym zakresie;
- b) tytułem ewentualnym do lit. a), uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności spornej decyzji w odniesieniu do wnoszącej odwołanie w zakresie, w jakim decyzja ta nakazuje odzyskanie ponad 20 % opublikowanych opłat za użytkowanie sieci od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 7 000 godzin rocznie oraz, w pozostałym zakresie, przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd, aby ten wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie pkt 1 lit. b) podniesionego w pierwszej instancji żądania stwierdzenia nieważności całości spornej decyzji [lub „również w pozostałym zakresie”] w odniesieniu do wnoszącej odwołanie;

3. tytułem ewentualnym do pkt 2,

- a) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd, aby ten wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie pkt 1 lit. a) podniesionego w pierwszej instancji żądania stwierdzenia nieważności spornej decyzji;
- b) tytułem ewentualnym do pkt a), uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd, aby ten wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie pkt 1 lit. b) podniesionego w pierwszej instancji żądania stwierdzenia nieważności spornej decyzji w odniesieniu do wnoszącej odwołanie;

4. tytułem ewentualnym do pkt 3,

- a) uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim nakazuje ona odzyskanie ponad 20 % opublikowanych opłat za użytkowanie sieci od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 7 000 godzin rocznie, odzyskanie ponad 15 % tych opłat od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 7 500 godzin rocznie i odzyskanie ponad 10 % tych opłat od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 8 000 godzin rocznie;
- b) tytułem ewentualnym do lit. a), uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności spornej decyzji w odniesieniu do wnoszącej odwołanie w zakresie, w jakim decyzja ta nakazuje odzyskanie ponad 20 % opublikowanych opłat za użytkowanie sieci od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 7 000 godzin rocznie;

5. tytułem ewentualnym do pkt 4,

- a) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd, aby ten wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie pkt 2 lit. a) podniesionego w pierwszej instancji żądania stwierdzenia nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim nakazuje ona odzyskanie ponad 20 % opublikowanych opłat za użytkowanie sieci od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 7 000 godzin rocznie, odzyskanie ponad 15 % tych opłat od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 7 500 godzin rocznie i odzyskanie ponad 10 % tych opłat od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 8 000 godzin rocznie;
- b) tytułem ewentualnym do lit. a), uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd, aby ten wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie pkt 2 lit. b) podniesionego w pierwszej instancji żądania stwierdzenia nieważności spornej decyzji w odniesieniu do wnoszącej odwołanie w zakresie, w jakim decyzja ta nakazuje odzyskanie ponad 20 % opublikowanych opłat za użytkowanie sieci od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 7 000 godzin rocznie;

6. obciążenie Komisji kosztami postępowania, włącznie z kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania wnosząca je podnosi cztery zarzuty.

Zarzuty pierwszy i drugi: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym i obowiązku uzasadnienia

W ramach dwóch pierwszych zarzutów wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia przepisów unijnego prawa proceduralnego, a mianowicie przysługującego skarżącej przed nim prawa do bycia wysłuchanym oraz ciążącego na Sądzie obowiązku uzasadnienia swego rozstrzygnięcia. Ze względu na te naruszenia Sąd wyciągnął błędny wniosek o istnieniu pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

Część pierwsza każdego z tych dwóch zarzutów dotyczy braku wzięcia przez Sąd pod uwagę w przeprowadzonej przezeń analizie pomocy państwa podniesionej przez skarżącą przed nim argumentacji dotyczącej określenia kwoty dopłaty, o której mowa w § 19 ust. 2 Stromnetzentgeltverordnung (rozporządzenia federalnego w sprawie opłat za użytkowanie sieci, zwanego dalej „rozporządzeniem StromNEV”) (pkt 8, 117 i 127 zaskarżonego wyroku).

Część druga każdego z tych dwóch zarzutów dotyczy braku wzięcia przez Sąd pod uwagę podniesionej przez skarżącą przed nim argumentacji w zakresie dotyczącym określenia kwoty dopłaty, o której mowa w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV (pkt 12, 68, 100 i 101 zaskarżonego wyroku).

Część trzecia każdego z tych dwóch zarzutów dotyczy braku wzięcia przez Sąd pod uwagę podniesionej przez skarżącą przed nim argumentacji w zakresie dotyczącym braku zwrotu wszystkich utraconych przychodów i kosztów poniesionych w efekcie przyznania zwolnień z opłaty za użytkowanie sieci (pkt 95 i 96 zaskarżonego wyroku).

Część czwarta każdego z tych dwóch zarzutów dotyczy braku wzięcia przez Sąd pod uwagę w przeprowadzonej przezeń analizie państwowego charakteru zasobów podniesionej przez skarżącą przed nim argumentacji w zakresie dotyczącym nieważności decyzji wydanej w 2011 r. przez Bundesnetzagentur (pkt 76 zaskarżonego wyroku).

Zarzut trzeci: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

W ramach trzeciego zarzutu odwołania wnosząca je podnosi ponadto, że Sąd dopuścił się naruszenia unijnego prawa materialnego, uznając, że przewidziana w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV dopłata stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

W pierwszej kolejności, wnosząca odwołanie podnosi w tym względzie, że w ramach przeprowadzanej analizy Sąd zastosował błędne pod względem prawnym kryteria pomocy państwa w zakresie dotyczącym obowiązkowego obciążenia w rozumieniu prawa pomocy państwa i kontroli państwowej (pkt 77, 83, 86 i 101 zaskarżonego wyroku).

W drugiej kolejności, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd, opierając się na stronniczej prezentacji prawa krajowego, dopuścił się naruszenia prawa uznając przewidzianą w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV dopłatę za obowiązkowe obciążenie w rozumieniu prawa pomocy państwa, i to pomimo zarówno braku istnienia po stronie operatorów sieci obowiązku pobrania, braku istnienia ciążącego na użytkownikach i odbiorcach końcowych energii elektrycznej obowiązku zapłaty, jak i pomimo tego, że wszystkie te utraty przychodów i wszystkie te koszty nie zostały zwrócone operatorom (pkt 68 i 75–115 zaskarżonego wyroku).

W trzeciej kolejności, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd, opierając się na stronniczej prezentacji prawa krajowego, dopuścił się naruszenia prawa wyciągając wniosek o istnieniu kontroli państwowej nad przewidzianą w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV dopłatą, ponieważ wyszedł on z założenia o istnieniu obowiązku pobrania i całkowitego pokrycia kosztów oraz uznał, iż Bundesnetzagentur ustaliła kwotę tej dopłaty (pkt 100–112 zaskarżonego wyroku).

W czwartej kolejności, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd, opierając się na stronniczej prezentacji prawa krajowego, określił niekompletne i błędne ramy odniesienia (pkt 8 i 128–131 zaskarżonego wyroku).

Zarzut czwarty: naruszenie zasady niedyskryminacji

Wreszcie, czwarty z zarzutów odwołania został oparty na naruszeniu zasady niedyskryminacji polegającym na tym, że Sąd nie wziął pod uwagę bezprawnej różnicy w traktowaniu zaistniałej pomiędzy nakazanym w spornej decyzji Komisji odzyskaniu spornej pomocy a ustanowionym w § 32 ust. 7 rozporządzenia StromNEV z 2013 r. przepisem przejściowym i, co za tym idzie, uznał, że nie doszło do naruszenia usankcjonowanej w prawie unijnym ogólnej zasady niedyskryminacji (pkt 141 zaskarżonego wyroku).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawie T-196/19, AZ / Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 grudnia 2021 r. przez Republikę Federalną Niemiec

(Sprawa C-793/21 P)

(2022/C 73/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i R. Kanitz, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, AZ

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 października 2021 r. w sprawie T-196/19 w zakresie, w jakim oddalono w nim wniesioną skargę jako bezzasadną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) udzielonej przez Niemcy dużym odbiorcom energii elektrycznej na podstawie § 19 StromNEV C(2018) 3166 final, w odniesieniu do lat 2012 i 2013, zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi tylko jeden zarzut, oparty na naruszeniu art. 107 ust. 1 TFUE. Jej zdaniem Sąd dopuścił się naruszenia prawa uznając, że system ustanowiony w § 19 ust. 2 Stromnetzentgeltverordnung (rozporządzenia federalnego w sprawie opłat za użytkowanie sieci, zwanego dalej „rozporządzeniem StromNEV”) miał znamiona pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

W pierwszej kolejności Sąd w ramach oceny państwowego charakteru zasobów błędnie uznał, że istnienie obowiązkowego obciążenia spoczywającego na odbiorcach lub klientach końcowych i kontrola państwowa nad funduszami lub osobami (trzecimi) zarządzającymi tymi funduszami stanowiły „dwa elementy, które składają się na jedną alternatywę”.

W drugiej kolejności Sąd w ramach oceny istnienia „obowiązkowego obciążenia spoczywającego na odbiorcach lub klientach końcowych” błędnie uznał, że relacja pomiędzy dostawcą energii a klientami końcowymi jest bez znaczenia dla sprawy. Sąd ponadto błędnie uwzględnił obowiązek pobrania, nie zaś ustawowy obowiązek uiszczenia opłat za użytkowanie sieci.

W trzeciej kolejności Sąd w ramach oceny istnienia kontroli państwowej czy też uprawnienia państwa do dysponowania funduszami błędnie uznał, że wyłączne przeznaczenie pobranych opłat za użytkowanie sieci nie wyklucza możliwości dysponowania tymi funduszami przez państwo.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawach połączonych T-233/19 i T-234/19, Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG i Infineon Technologies AG/Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 grudnia 2021 r. przez Republikę Federalną Niemiec

(Sprawa C-794/21 P)

(2022/C 73/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i R. Kanitz, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG, Infineon Technologies AG, Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 października 2021 r. w sprawach połączonych T-233/19 i T-234/19 w zakresie, w jakim oddalono w nim wniesioną skargę jako bezzasadną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) udzielonej przez Niemcy dużym odbiorcom energii elektrycznej na podstawie § 19 StromNEV C(2018) 3166 final, w odniesieniu do lat 2012 i 2013, zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi tylko jeden zarzut, oparty na naruszeniu art. 107 ust. 1 TFUE. Jej zdaniem Sąd dopuścił się naruszenia prawa uznając, że system ustanowiony w § 19 ust. 2 Stromnetzentgeltverordnung (rozporządzenia federalnego w sprawie opłat za użytkowanie sieci, zwanego dalej „rozporządzeniem StromNEV”) miał znamiona pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

W pierwszej kolejności Sąd w ramach oceny państwowego charakteru zasobów błędnie uznał, że istnienie obowiązkowego obciążenia spoczywającego na odbiorcach lub klientach końcowych i kontrola państwowa nad funduszami lub osobami (trzecimi) zarządzającymi tymi funduszami stanowiły „dwa elementy, które składają się na jedną alternatywę”.

W drugiej kolejności Sąd w ramach oceny istnienia „obowiązkowego obciążenia spoczywającego na odbiorcach lub klientach końcowych” błędnie uznał, że relacja pomiędzy dostawcą energii a klientami końcowymi jest bez znaczenia dla sprawy. Sąd ponadto błędnie uwzględnił obowiązek pobrania, nie zaś ustawowy obowiązek uiszczenia opłat za użytkowanie sieci.

W trzeciej kolejności Sąd w ramach oceny istnienia kontroli państwowej czy też uprawnienia państwa do dysponowania funduszami błędnie uznał, że wyłączone przeznaczenie pobranych opłat za użytkowanie sieci nie wyklucza możliwości dysponowania tymi funduszami przez państwo.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawie T-238/19, Wepa Hygieneprodukte GmbH i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 grudnia 2021 r. przez WEPA Hygieneprodukte GmbH i WEPA Deutschland GmbH & Co. KG, ta ostatnia występująca uprzednio jako Wepa Leuna GmbH i Wepa Papierfabrik Sachsen GmbH

(Sprawa C-795/21 P)

(2022/C 73/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: WEPA Hygieneprodukte GmbH i WEPA Deutschland GmbH & Co. KG, ta ostatnia występująca uprzednio jako Wepa Leuna GmbH i Wepa Papierfabrik Sachsen GmbH (przedstawiciele H. Janssen, A. Vallone, Rechtsanwälte, D. Salm, Rechtsanwältin)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszących odwołanie

1. uchylenie w całości wyroku Sądu (trzecia izba) z dnia 6 października 2021 r. w sprawie T-238/19;

2. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) udzielonej przez Niemcy dużym odbiorcom energii elektrycznej w rozumieniu § 19 rozporządzenia StromNEV;
3. tytułem ewentualnym, odesłanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd;
4. obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie w pierwszym z zarzutów podnoszą, że Sąd dopuścił się przeinaczenia okoliczności faktycznych oraz nie uwzględnił treści i zakresu obowiązywania prawa krajowego, stwierdzając w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia, po pierwsze, że Bundesnetzagentur ustaliła w wiążący sposób kwotę dopłaty ustanowionej w § 19 ust. 2 Stromnetzentgeltverordnung (rozporządzenia federalnego w sprawie opłat za użytkowanie sieci, zwanego dalej „rozporządzeniem StromNEV”), po drugie, że Bundesnetzagentur ustaliła w tych ramach bardzo szczegółowe zasady i, po trzecie, że utrata przychodów operatorów sieci była w pełni rekompensowana przez wprowadzoną dopłatę. Wnoszące odwołanie podnoszą więc w tej sytuacji, że Sąd, ustalając istnienie państwowej kontroli nad funduszami pochodzącymi z tej dopłaty, nie oparł się na żadnych mających znaczenie dla sprawy okolicznościach.

W drugim zarzucie odwołania wnoszące je podnoszą, że Sąd nie wziął pod uwagę przesłanek istnienia pomocy przyznawanej przy użyciu zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Po pierwsze, Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności, że przewidziana w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV dopłata nie stanowi podatku, ani „obowiązkowego obciążenia”, ani też „opłaty parafiskalnej” (część pierwsza zarzutu drugiego). Po drugie, Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności, że zwolnienie przyznane dużym odbiorcom energii elektrycznej na podstawie § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV i przewidziana w tym przepisie dopłata nie stanowiły pomocy przyznawanej przy użyciu zasobów państwowych (część druga zarzutu drugiego). Skoro zaś, co ma miejsce, ta dopłata nie stanowi podatku, to ustanowiona w art. 107 ust. 1 TFUE przesłanka nie jest spełniona, również w opinii Sądu. Ponadto, nawet gdyby chodziło tu o podatek, to ustanowiona w art. 107 ust. 1 TFUE przesłanka nie byłaby spełniona, ponieważ ta dopłata nie stanowi pomocy przyznanej przy użyciu zasobów państwowych.

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawie
T-238/19, Wepa Hygieneprodukte GmbH i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 grudnia
2021 r. przez Republikę Federalną Niemiec**

(Sprawa C-796/21 P)

(2022/C 73/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i R. Kanitz, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: WEPA Hygieneprodukte GmbH i WEPA Deutschland GmbH & Co. KG, ta ostatnia występująca uprzednio jako Wepa Leuna GmbH i Wepa Papierfabrik Sachsen GmbH, oraz Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 października 2021 r. w sprawie T-238/19 w zakresie, w jakim oddalono w nim wniesioną skargę jako bezzasadną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) udzielonej przez Niemcy dużym odbiorcom energii elektrycznej na podstawie § 19 StromNEV C(2018) 3166 final, w odniesieniu do lat 2012 i 2013, zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi tylko jeden zarzut, oparty na naruszeniu art. 107 ust. 1 TFUE. Jej zdaniem Sąd dopuścił się naruszenia prawa uznając, że system ustanowiony w § 19 ust. 2 Stromnetzentgeltverordnung (rozporządzenia federalnego w sprawie opłat za użytkowanie sieci, zwanego dalej „rozporządzeniem StromNEV”) miał znamiona pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

W pierwszej kolejności Sąd w ramach oceny państwowego charakteru zasobów błędnie uznał, że istnienie obowiązkowego obciążenia spoczywającego na odbiorcach lub klientach końcowych i kontrola państwowa nad funduszami lub osobami (trzecimi) zarządzającymi tymi funduszami stanowiły „dwa elementy, które składają się na jedną alternatywę”.

W drugiej kolejności Sąd w ramach oceny istnienia „obowiązkowego obciążenia spoczywającego na odbiorcach lub klientach końcowych” błędnie uznał, że relacja pomiędzy dostawcą energii a klientami końcowymi jest bez znaczenia dla sprawy. Sąd ponadto błędnie uwzględnił obowiązek pobrania, nie zaś ustawowy obowiązek uiszczenia opłat za użytkowanie sieci.

W trzeciej kolejności Sąd w ramach oceny istnienia kontroli państwowej czy też uprawnienia państwa do dysponowania funduszami błędnie uznał, że wyłączne przeznaczenie pobranych opłat za użytkowanie sieci nie wyklucza możliwości dysponowania tymi funduszami przez państwo.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawach połączonych T-233/19 i T-234/19, Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG i Infineon Technologies AG./Komisja Europejska, wniesione w dniu 17 grudnia 2021 r. przez Infineon Technologies AG i Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG

(Sprawa C-800/21 P)

(2022/C 73/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG i Infineon Technologies AG (przedstawiciele L. Assmann i M. Peiffer, Rechtsanwälte)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu (trzecia izba) z dnia 6 października 2021 r. w sprawach połączonych T-233/19 i T-234/19 (ECLI:EU:T:2021:647);
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) udzielonej przez Niemcy dużym odbiorcom energii elektrycznej w rozumieniu § 19 rozporządzenia StromNEV;
- tytułem ewentualnym, odesłanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza sprawa została zapoczątkowana zwolnieniem z opłat za użytkowanie sieci, z tytułu którego wnoszące odwołanie zostały uwolnione, w odniesieniu do lat 2012 i 2013, z opłaty za użytkowanie sieci uiszczanej ich operatorom z tytułu zaopatrzenia w energię elektryczną z sieci ogólnej (zwanym dalej „zwolnieniem z opłat za użytkowanie sieci”).

Wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd w zaskarżonym wyroku rozstrzygnął, iż zwolnienie z opłat za użytkowanie sieci było finansowane przy użyciu zasobów państwowych i stanowi zatem pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE (pkt 111 zaskarżonego wyroku). Sąd zatem pominął istotę pojęcia pomocy państwa w przyjętym w orzecznictwie Trybunału rozumieniu.

To zwolnienie z opłat za użytkowanie sieci miało być finansowane przy użyciu dopłaty, o której mowa w § 19 ust. 2 Stromnetzentgeltverordnung (rozporządzenia federalnego w sprawie opłat za użytkowanie sieci, zwanego dalej „rozporządzeniem StromNEV”). Wbrew temu, co rozstrzygnął Sąd w pkt 97 zaskarżonego wyroku, nie stanowiła ona obowiązkowego obciążenia w rozumieniu orzecznictwa Trybunału, co mogłoby stanowić poszlakę państwowego charakteru zasobów w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

W ramach odwołania wnoszące je kwestionują przede wszystkim zastosowanie prawa europejskiego i podnoszą, że Sąd dokonał, w oparciu o kryteria przewidziane w europejskich przepisach z dziedziny pomocy państwa, błędnej oceny prawa krajowego (zarzut pierwszy). W rzeczywistości to zwolnienie z opłat za użytkowanie sieci nie było przyznawane przy użyciu zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

Z orzecznictwa Trybunału wynika, że mamy do czynienia z zasobami państwowymi w tym rozumieniu tylko w przypadku istnienia wystarczająco ścisłego związku z budżetem państwa. Przewidziana w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV sporna dopłata nie ma zaś wystarczająco ścisłego związku z budżetem państwa niemieckiego. Dopłata ta jest więc środkiem prywatnym, nie państwowym, uiszczanym przez użytkowników sieci jej operatorom.

Na poparcie swego odwołania wnoszące je podnoszą również, że Sąd dopuścił się przeinaczenia okoliczności faktycznych, pomijając treść i zakres zastosowania przepisów prawa krajowego (zarzut drugi).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawach połączonych T-351/18 i T-584/18 Ukrselhosprom PCF i Versobank/EBC, wniesione w dniu 17 grudnia 2021 r. przez Versobank AS

(Sprawa C-803/21 P)

(2022/C 73/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Versobank AS (przedstawiciel: O. Behrends, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (EBC), Komisja Europejska, Ukrselhosprom PCF LLC

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji EBC w przedmiocie cofnięcia zezwolenia wnoszącego odwołanie z dnia 26 marca 2018 r. (zwanej dalej: „pierwszą zaskarżoną decyzją”) oraz z dnia 17 lipca 2018 r. (zwanej dalej: „drugą zaskarżoną decyzją”);
- w zakresie, w jakim Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest w stanie orzec co do istoty sprawy, przekazanie spraw połączonych T-351/18 i T-584/18 do Sądu w celu rozpoznania skarg o stwierdzenie nieważności; oraz
- obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszącego odwołanie podnosi sześć zarzutów.

Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa przez Sąd poprzez błędne przyjęcie, że w sprawie T-351/18 nie zachodzi potrzeba orzekania oraz błędnego nieuwzględnienia, że rzekomy skutek *ex tunc* drugiej zaskarżonej decyzji narusza art. 263 TFUE, a także błędnego przyjęcia, że wnosząca odwołanie nie ma interesu w stwierdzeniu nieważności pierwszej zaskarżonej decyzji.

Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Sąd prawa w odniesieniu do licznych naruszeń istotnych wymogów proceduralnych.

Zarzut trzeci dotyczący błędnego uznania przez Sąd, iż EBC przekroczył swoje kompetencje dokonując ustaleń w dziedzinie usług płatniczych i innych usług finansowych, w dziedzinie zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu oraz w dziedzinie postępowania naprawczego.

Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez Sąd prawa poprzez dokonanie ustaleń w kwestii podlegającej wykluczeniu ze względu rozstrzygnięcie przez krajowy sąd administracyjny.

Zarzut piąty dotyczący błędnego zastosowania przez Sąd rozporządzenia nr 806/2014⁽¹⁾ zamiast prawa krajowego w odniesieniu do ocen znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością oraz decyzji o braku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i błędnie zinterpretował ich znaczenie, nie nakazując ujawnienia tych decyzji.

Zarzut szósty dotyczący (1) naruszenia przez Sąd granic swoich kompetencji zgodnie z art. 263 TFUE poprzez dokonanie ustaleń podlegających prawu krajowemu, które należą do wyłącznej kompetencji właściwych władz i sądów krajowych, oraz wykroczenia poza kontrolę decyzji EBC poprzez dokonanie ustaleń i ocen, których EBC nie dokonał, (2) oparcia orzeczenia na zaskakujących ustaleniach na podstawie spóźnionego przedłożenia obszernych dokumentów bezpośrednio przed rozprawą, nie dając wnoszącej odwołanie możliwości przedstawienia uwag, (3) braku uwzględnienia naruszenia praw wnoszącego odwołanie na podstawie art. 47 karty przed wszczęciem postępowania i ciągłego braku skutecznej reprezentacji wnoszącego odwołanie w trakcie postępowania oraz (4) błędnej odmowy nakazania przedstawienia decyzji w przedmiocie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na poziomie krajowym, przy jednoczesnym wyrażeniu szczegółowego, lecz błędnego stanowiska na temat znaczenia prawnego i podstaw prawnych tych decyzji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 255, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 13 października 2021 r. w sprawie T-153/19, European Union Copper Task Force/Komisja, wniesione w dniu 22 grudnia 2021 r. przez European Union Copper Task Force

(Sprawa C-828/21 P)

(2022/C 73/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: European Union Copper Task Force (przedstawiciele: I. Moreno-Tapia Rivas i C. Vila Gisbert, abogados)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- rozpoznanie co do istoty skargi o stwierdzenie nieważności lub, posiłkowo, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty.

Sąd naruszył prawo w odniesieniu do zakresu jego kontroli sądowej oraz naruszył przysługujące wnoszącemu odwołanie prawo do skutecznej ochrony sądowej.

Sąd naruszył zasadę niearbitralności, gdyż nie wymagał przyjęcia zharmonizowanego podejścia w ramach stosowania kryteriów TBT [trwałość, bioakumulacja i toksyczność].

Sąd naruszył zasadę ostrożności i zasadę proporcjonalności.

Sąd naruszył zasady postępowania, gdyż nie uwzględnił sformułowanego przez wnoszącego odwołanie żądania wyznaczenia bieglego.

SĄD

Wyrok Trybunału z dnia 15 grudnia 2021 r. – Republika Czeska/Komisja

(Sprawa T-627/16 RENV) ⁽¹⁾

[EFRG i EFFROW – Wydatki wyłączone z finansowania – Wydatki poniesione przez Republikę Czeską – Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji – Kontrole na miejscu przeprowadzane tradycyjnie i za pomocą teledetekcji – Rozbieżności między wynikami kontroli – Sektor wina – Kontrole wyrwykowe na miejscu obejmujące inwestycje]

(2022/C 73/36)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, O. Serdula, J. Pavliš i J. Vlácil, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Walkerová i J. Aquilina, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: C. Meyer-Seitz, F. Bergius i H. Shev, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniesione na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/1059 z dnia 20 czerwca 2016 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2016, L 173, s. 59), w zakresie w jakim wyłącza ona dokonane przez Republikę Czeską płatności w ramach EFRG w kwocie 462 517,83 EUR w odniesieniu do wydatków dotyczących pomocy bezpośredniej niezwiązanej z wielkością produkcji oraz w kwocie 636 516,20 EUR w odniesieniu do wydatków związanych z inwestycjami w sektorze wina.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/1059 z dnia 20 czerwca 2016 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), w zakresie w jakim włącza ona następujące płatności dokonane przez Republikę Czeską w ramach EFRG:
 - z tytułu systemu pomocy bezpośredniej niezwiązanej z wielkością produkcji w latach budżetowych 2013–2015 w kwocie 69 054,23 EUR odnoszącej się do uchybień w analizie ryzyka;
 - z tytułu systemu pomocy w związku z inwestycjami w sektorze wina w latach budżetowych 2011–2014 w kwocie 636 516,20 EUR.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Republika Czeska oraz Komisja Europejska pokrywają własne koszty poniesione w związku z postępowaniem przed Sądem i postępowaniem przed Trybunałem.
- 4) Królestwo Szwecji pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 392 z 24.10.2016.

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2021 r. – HG/Komisja**(Sprawa T-693/16 P RENV-RX) ⁽¹⁾**

[Odwwołanie – Służba publiczna – Urzędnicy – Zatrudnienie w państwie trzecim – Miejsce zakwaterowania udostępnione przez administrację – Nieprzestrzeganie obowiązku zamieszkiwania w nim z rodziną – Postępowanie dyscyplinarne – Kara dyscyplinarna w postaci zawieszenia przeniesienia na stopień wyżej – Naprawienie szkody poniesionej przez Unię – Artykuł 22 regulaminu pracowniczego – Oddalenie skargi co do istoty – Uchylenie wyroku w postępowaniu odwoławczym – Wyrok w sprawie odwołania poddany wyjątkowej procedurze ponownego rozpoznania przez Trybunał i uchylony – Przekazanie sprawy do Sądu]

(2022/C 73/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: HG (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Bohr, pełnomocnik, wspierany przez adwokata A. Dal Ferro)

Przedmiot

Odwwołanie od wyroku Sądu ds. Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 19 lipca 2016 r., HG/Komisja (F-149/15, EU:F:2016:155) zmierzające do jego uchylenia.

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu ds. Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 19 lipca 2016 r., HG/Komisja (F-149/15, EU:F:2016:155) zostaje uchylony.
- 2) Wysokość odszkodowania należnego Unii Europejskiej od HG zostaje ustalona na kwotę 80 000 EUR na dzień ogłoszenia niniejszego wyroku.
- 3) W pozostałym zakresie skarga w sprawie F-149/15 zostaje oddalona.
- 4) HG i Komisja Europejska pokrywają własne koszty w sprawach F-149/15, T-693/16 P, T-440/18 RENV oraz T-693/16 P-RENV-RX.

⁽¹⁾ Dz.U. C 441 z 28.11.2016.

Wyrok Sądu z dnia 8 grudnia 2021 r. – Dyson i in./Komisja**(Sprawa T-127/19) ⁽¹⁾**

[Odpowiedzialność pozaumowna – Energia – Dyrektywa 2010/30/UE – Wskazanie poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie zużycia energii – Rozporządzenie delegowane (UE) nr 665/2013 – Etykietowanie energetyczne odkurzaczy – Efektywność energetyczna – Metoda pomiarowa – Stwierdzenie nieważności przez Sąd – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom]

(2022/C 73/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dyson Ltd (Malmesbury, Zjednoczone Królestwo) i 14 pozostałych skarżących, wymienionych w załączniku do wyroku (przedstawiciele: E. Batchelor, T. Selwyn Sharpe i M. Healy, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-F. Brakeland, Y. Marinova i K. Talabér-Ritz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniesione na podstawie art. 268 TFUE żądanie odszkodowania za szkodę poniesioną przez skarżących z powodu niezgodności z prawem rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 665/2013 z dnia 3 maja 2013 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykietowania energetycznego odkurzaczy (Dz.U. 2013, L 192, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Dyson Ltd i pozostali skarżący wymienieni w załączniku pokrywają własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 15.4.2019.

Wyrok Sądu z dnia 8 grudnia 2021 r. – Cypr/EUIPO – Fontana Food (GRILLOUMI)

(Sprawa T-556/19) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego GRILLOUMI – Wcześniejsze słowne krajowe znaki certyfikujące ΧΑΛΛΟΥΜΙ HALLOUMI – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Podobieństwo usług i towarów – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2022/C 73/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Republika Cypryjska (przedstawiciele: S. Malynicz, QC, S. Baran, barrister, i V. Marsland, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Gája, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Fontana Food AB (Tyresö, Szwecja) (przedstawiciele: adwokaci P. Nihlmark i L. Zacharoff)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 maja 2019 r. (sprawa R 1284/2018-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Republiką Cypryjską a Fontana Food.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 29 maja 2019 r. (sprawa R 1284/2018-4).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Republikę Cypryjską.
- 3) Fontana Food AB pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 30.9.2019.

Wyrok Sądu z dnia 8 grudnia 2021 r. – Cypr/EUIPO – Fontana Food (GRILLOUMI BURGER)(Sprawa T-593/19) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego GRILLOUMI BURGER – Wcześniejsze słowne krajowe znaki certyfikujące XΑΛΛΟΥΜΙ HALLOUMI – Względne podstawy odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Brak naruszenia renomy – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2022/C 73/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Republika Cypryjska (przedstawiciele: S. Malynicz, QC, S. Baran, barrister, i V. Marsland, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Gája i D. Botis, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Fontana Food AB (Tyresö, Szwecja) (przedstawiciele: adwokaci P. Nihlmark i L. Zacharoff)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 czerwca 2019 r. (sprawa R 1297/2018-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Republiką Cypryjską a Fontana Food.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Cypryjska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 363 z 28.10.2019.

Wyrok Sądu z dnia 8 grudnia 2021 r. – Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi/EUIPO – Fontana Food (GRILLOUMI BURGER)(Sprawa T-595/19) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego GRILLOUMI BURGER – Wcześniejszy słowny wspólny unijny znak towarowy HALLOUMI – Względne podstawy odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Brak naruszenia renomy – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2022/C 73/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi (Nikozja, Cypr) (przedstawiciele: S. Malynicz, QC, S. Baran, barrister i V. Marsland, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Gája, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Fontana Food AB (Tyresö, Szwecja) (przedstawiciele: adwokaci P. Nihlmark i L. Zacharoff)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 czerwca 2019 r. (sprawa R 1356/2018-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi a Fontana Food.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 357 z 21.10.19.

Wyrok Sądu z dnia 8 grudnia 2021 r. – JP/Komisja

(Sprawa T-247/20) (¹)

[Dostęp do dokumentów – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Dokumenty związane z konkursem otwartym EPSO/AD/363/18 mającym na celu nabór administratorów (AD 7) w dziedzinie podatków – Ograniczenie wniosku o dostęp – Odmowa dostępu – Artykuł 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 – Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji – Artykuł 6 załącznika III do regulaminu pracowniczego – Tajność prac komisji konkursowej – Dostęp częściowy – Odpowiedzialność pozaumowna]

(2022/C 73/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: JP (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Champetier)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Ehrbar i D. Milanowska, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 24 lutego 2020 r. C(2020) 1195 final w sprawie ponownego wniosku o udostępnienie dokumentów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43; sprostowania: Dz.U. 2010, L 271, s. 20; Dz.U. 2013, L 333, s. 83), a po drugie, oparte na art. 268 TFUE żądanie uzyskania zadośćuczynienia za krzywdę, której miał doznać skarżący.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji z dnia 24 lutego 2020 r. C(2020) 1195 final w sprawie ponownego wniosku o udostępnienie dokumentów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w zakresie, w jakim Komisja odmówiła w niej udostępnienia JP pytań zawartych w częściach formularza oceny jej odpowiedzi udzielonych podczas rozmowy dotyczącej danej dziedziny, zatytułowanych „Anchor” i „Possible questions” (dokument nr 1) oraz odmówiła udostępnienia pytań zawartych w częściach formularza oceny jej odpowiedzi udzielonych podczas rozmowy badającej poziom kompetencji ogólnych, zatytułowanych „Situation 1”, „Situation 2” i „Situation 3” (dokument nr 2), w ramach konkursu EPSO/AD/363/18.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Strony pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 222 z 6.7.2020.

Wyrok Sądu z dnia 8 grudnia 2021 r. – Talleres de Escoriaza/EUIPO – Salto Systems (KAAS KEYS AS A SERVICE)

(Sprawa T-294/20) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy KAAS KEYS AS A SERVICE – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001] – Oznaczenia lub wskazówki, które przyjęły się jako zwyczajowo używane – Artykuł 7 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. d) rozporządzenia 2017/1001] – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do bycia wysłuchanym – Artykuł 94 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001]

(2022/C 73/43)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Talleres de Escoriaza, SA (Irun, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci T. Müller i F. Togo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Gája, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Salto Systems, SL (Oiartzun, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Alejos Cutuli)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 lutego 2020 r. (sprawa R 1363/2019-4) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Talleres de Escoriaza a Salto Systems.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Talleres de Escoriaza, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 27.7.2020.

Wyrok Sądu z dnia z dnia 15 grudnia 2021 r. – Stichting Comité N 65 Ondergronds Helvoirt/Komisja

(Sprawa T-569/20) ⁽¹⁾

[Środowisko naturalne – Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 – Obowiązek ochrony i poprawy jakości powietrza przez państwa członkowskie – Wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej – Odrzucenie wniosku jako niedopuszczalnego]

(2022/C 73/44)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Stichting Comité N 65 Ondergronds Helvoirt (Helvoirt, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci T. Malfait i A. Croes)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Haasbeek, G. Gattinara i M. Noll-Ehlers, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Bulterman, M. de Ree, J. Langer i J. Hoogveld, pełnomocnicy), Parlament Europejski (przedstawiciele: W. Kuzmienko i C. Ionescu Dima, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: K. Michoel i A. Maceroni, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 6 lipca 2020 r. odrzucającej jako niedopuszczalny wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w przedmiocie decyzji o zamknięciu postępowania w sprawie skargi CHAP (2019) 2512.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Stichting Comité N 65 Ondergronds Helvoirt pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Królestwo Niderlandów, Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 378 z 9.11.2020.

Wyrok Sądu z dnia 8 grudnia 2021 r. – Sun West i in./Komisja

(Sprawa T-623/20) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa – Produkcja energii elektrycznej wytwarzanej przez instalacje fotowoltaiczne – Obowiązek zakupu energii elektrycznej po cenie wyższej niż cena rynkowa – Odrzucenie skargi do Komisji – Artykuł 12 ust. 1 akapit drugi i art. 24 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2015/1589]

(2022/C 73/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Sun West (Saint-Allouestre, Francja), JB Solar, (Saint-Allouestre), Azimut56 (Saint-Allouestre) (przedstawiciel: adwokat S. Manna)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouchagiar i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 28 lipca 2020 r. odrzucającej skierowaną przez skarżące skargę do Komisji w sprawie pomocy państwa wypłaconej niezgodnie z prawem przez Republikę Francuską producentom energii fotowoltaicznej na podstawie rozporządzeń taryfowych z dnia 10 lipca 2006 r. oraz z dnia 12 stycznia i 31 sierpnia 2020 r, mających na celu uznanie tej pomocy za niezgodną z rynkiem wewnętrznym.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Sun West, JB Solar i Azimut56 pokrywają oprócz własnych kosztów koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 414 z 30.11.2020.

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2021 r. – HB / EBI**(Sprawa T-689/20) ⁽¹⁾****[Służba publiczna – Personel EBI – Zwolnienie – Oczywisty błąd w ocenie – Zasada dobrej administracji –
Brak właściwości organu wydającego akt]**

(2022/C 73/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: HB (przedstawiciel: adwokat C. Bernard-Glanz)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: G. Faedo i K. Carr, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata B. Wägenbaura)

Przedmiot

Oparte na art. 270 TFUE i art. 50a statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej żądanie stwierdzenia nieważności decyzji EBI z dnia 27 kwietnia 2020 r. o zwolnieniu skarżącej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) HB pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Europejski Bank Inwestycyjny (EBI).

⁽¹⁾ Dz.U. C 9 z 11.1.2021.

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2021 r. – OI/Komisja**(Sprawa T-705/20) ⁽¹⁾****[Służba publiczna – Urzędnicy – Zatrudnienie – Konkurs wewnętrzny COM/03/AD/18 (AD 6) – Decyzja
o nieumieszczeniu nazwiska skarżącego na liście rezerwy kadrowej konkursu – Obowiązek uzasadnienia –
Tajność prac komisji konkursowej – Brak przekazania informacji na temat ocen pośrednich i wagi
poszczególnych części składowych egzaminu określonych w ogłoszeniu o konkursie]**

(2022/C 73/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: OI (przedstawiciele: adwokat S. Orlandi)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Milanowska i T. Lilamand, pełnomocnicy)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 270 TFUE wniosek o stwierdzenie nieważności odmownej decyzji komisji konkursu wewnętrznego COM/03/AD/18 (AD 6) – Administratorzy, z dnia 25 marca 2020 r., w sprawie wniosku skarżącej o ponowne rozpatrzenie decyzji tej komisji z dnia 16 grudnia 2019 r. o nieumieszczeniu skarżącej na liście rezerwy kadrowej tego konkursu.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji komisji konkursu wewnętrznego COM/03/AD/18 (AD 6) – Administratorzy, z dnia 25 marca 2020 r., o nieumieszczeniu OI na liście rezerwy kadrowej sporządzonej celem naboru administratorów w grupie zaszeręgowania AD 6 w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju i polityki sąsiedztwa.

2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 28 z 25.1.2021.

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2021 r. – Rotondaro/EUIPO – Pollini (COLLINI)

(Sprawa T-69/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego COLLINI – Wcześniejsze słowne, krajowy i unijny, znaki towarowe POLLINI i STUDIO POLLINI – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2022/C 73/48)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Carmine Rotondaro (Monako, Monako) (przedstawiciel: adwokat M. Locatelli)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Capostagno, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Pollini SpA (Gatteo, Włochy) (przedstawiciel: adwokat F. Sanna)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 grudnia 2020 r. (sprawa R 2518/2019-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Pollini a Rotondaro.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Carmine Rotondaro zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 22.3.2021.

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2021 r. – QF/ Komisja

(Sprawa T-85/21) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Urzędnicy – Nabór – Konkurs wewnętrzny COM/03/AD/18 (AD 6) – Decyzja o niewpisaniu nazwiska skarżącego na listę rezerwy kadrowej konkursu – Obowiązek uzasadnienia – Tajność prac komisji konkursowej – Brak podania do wiadomości ocen cząstkowych i ważenia części składowych egzaminu określonych w ogłoszeniu o konkursie]

(2022/C 73/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: QF (przedstawiciel: S. Orlandi, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Milanowska i T. Lilamand, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 270 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji komisji konkursowej konkursu wewnętrznego COM/03/AD/18 (AD 6) – Administratorzy z dnia 15 marca 2020 r. oddalającej wniosek skarżącego o ponowne rozpatrzenie decyzji tej komisji z dnia 16 grudnia 2019 r. o niewypisaniu nazwiska skarżącego na listę rezerwy kadrowej tego konkursu.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji komisji konkursowej konkursu wewnętrznego COM/03/AD/18 (AD 6) – Administratorzy z dnia 15 marca 2020 r. o niewypisaniu nazwiska QF na listę rezerwy kadrowej tego konkursu służącej naborowi administratorów w grupie zaszeregowania AD 6 w dziedzinie europejskiej administracji publicznej.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 98 z 22.3.2021.

Postanowienie Sądu z dnia 29 listopada 2021 r. – Kanellou/Rada

(Sprawa T-515/16) (¹)

[Służba publiczna – Urzędnicy – Nowelizacja regulaminu pracowniczego z 2014 r. – Zwrot kosztów corocznej podróży i przyznawanie czasu podróży – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]

(2022/C 73/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Despina Kanellou (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Parlament Europejski (przedstawiciele: E. Taneva i M. Ecker, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara i B. Mongin, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 270 TFUE żądanie dotyczące zasadniczo stwierdzenia nieważności decyzji o zniesieniu, z dniem 1 stycznia 2014 r., zwrotu kosztów corocznej podróży, umożliwiającej skarżącej utrzymanie więzi z miejscem pochodzenia.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Despina Kanellou pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska i Parlament Europejski pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 395 z 10.11.2014 (sprawa wpisana pierwotnie do rejestru Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F-77/14 i przekazana Sądowi Unii Europejskiej w dniu 1 września 2016 r.).

Postanowienie Sądu z dnia 29 listopada 2021 r. – Bergallou/Rada**(Sprawa T-521/16) ⁽¹⁾****[Służba publiczna – Personel kontraktowy – Nowelizacja regulaminu pracowniczego z 2014 r. – Zwrot kosztów corocznej podróży i przyznawanie czasu podróży – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]****(2022/C 73/51)***Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Amal Bergallou (Lot, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)*Interwenient popierający stronę pozwaną:* Parlament Europejski (przedstawiciele: E. Taneva i M. Ecker, pełnomocnicy)**Przedmiot**

Żądanie, na podstawie art. 270 TFUE, zmierzające, w istocie, po pierwsze, do stwierdzenia nieważności decyzji w sprawie nieprzyznania skarżącej, od dnia 1 stycznia 2014 r., czasu podróży i zwrotu kosztów corocznej podróży, tak aby mogła ona utrzymywać związek z miejscem pochodzenia, oraz po drugie, do zasądzenia od strony pozwanej odszkodowania za szkodę i zadośćuczynienia za krzywdę, jakie miała ponieść skarżąca.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Amal Bergallou pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Parlament Europejski pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 431 z 1.12.2014. (sprawa początkowo zarejestrowana przed Sądem do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F 98/14 i przekazana Sądowi Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016).

Postanowienie Sądu z dnia 29 listopada 2021 r. – Nguyen/Rada**(Sprawa T-522/16) ⁽¹⁾****[Służba publiczna – Personel kontraktowy – Nowelizacja regulaminu pracowniczego z 2014 r. – Zwrotu kosztów corocznej podróży i przyznawanie czasu podróży – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]****(2022/C 73/52)***Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Huynh Duong Vi Nguyen (Woluwe-Saint-Lambert, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)*Interwenient popierający stronę pozwaną:* Parlament Europejski (przedstawiciele: E. Taneva i M. Ecker, pełnomocnicy)**Przedmiot**

Oparte na art. 270 TFUE żądanie mające zasadniczo na celu, po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji o nieprzyznaniu skarżącej, począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r. czasu podróży i zwrotu kosztów corocznej podróży, by mogła ona zachować więź z miejscem pochodzenia, a po drugie – zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania i zadośćuczynienia za doznane szkodę i krzywdę.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Huynh Duong Vi Nguyen pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Parlament Europejski pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 448 z 15.12.2014. (sprawa początkowo zarejestrowana przed Sądem do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F-99/14 i przekazana Sądowi Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016).

Postanowienie Sądu z dnia 29 listopada 2021 r. – Aresu/Komisja**(Sprawa T-524/16) ⁽¹⁾****[Służba publiczna – Urzędnicy – Nowelizacja regulaminu pracowniczego z 2014 r. – Czas podróży – Urlop w miejscu pochodzenia – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]****(2022/C 73/53)****Język postępowania: francuski****Strony**

Strona skarżąca: Antonio Aresu (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara i F. Blanc, pełnomocnicy)

Interwenientci popierający stronę pozwaną: Parlament Europejski (przedstawiciele: E. Taneva i M. Ecker, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 270 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o nieprzyznawaniu skarżącemu, poczynwszy od dnia 1 stycznia 2014 r. czasu podróży w wymiarze pięciu dni, do których był wcześniej uprawniony na podstawie ar. 7 załącznika V do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 1023/2013 z dnia 22 października 2013 r. (Dz.U. 2013, L 287, s. 15).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Antonio Aresu pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską, w tym koszty postępowania w przedmiocie środka tymczasowego.
- 3) Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej ponoszą własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2015 (sprawa początkowo zarejestrowana przed Sądem do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F-106/14 i przekazana Sądowi Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016).

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – OJ/Komisja**(Sprawa T-709/20 R)****[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Służba publiczna – Zatrudnienie – Konkurs otwarty – Decyzja EPSO o odmowie przedłużenia terminów testów wielokrotnego wyboru na komputerze – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Brak pilnego charakteru]**

(2022/C 73/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: OJ (przedstawiciel: adwokat H.-E. von Harpe)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Melo Sampaio i L. Hohenecker, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie, na podstawie art. 278 i 279 TFUE, zawieszenia postępowania w sprawie naboru w ramach konkursu otwartego EPSO/AD/380/19 dotyczącego sporządzenia dla Komisji listy rezerwy kadrowej administratorów w dziedzinie współpracy międzynarodowej i zarządzania pomocą dla państw trzecich.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Sądu z dnia 29 listopada 2021 r. – Grupa Azoty i in./Komisja**(Sprawa T-726/20) ⁽¹⁾****[Skarga o stwierdzenie nieważności – Pomoc państwa – Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych po 2021 r. – Kwalifikujące się sektory – Wylączenie sektora produkcji nawozów – Brak bezpośredniego oddziaływania – Niedopuszczalność]**

(2022/C 73/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Grupa Azoty S.A. (Tarnów, Polska), Azomureș S.A. (Târgu Mureș, Rumunia), Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Allodapis (Palaio Fáliro, Grecja) (przedstawiciele: D. Haverbeke, L. Ruessmann i P. Sellar, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouchagiar i G. Braga da Cruz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia częściowej nieważności komunikatu Komisji z dnia 25 września 2020 r. zatytułowanego „Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych po 2021 r.” (Dz.U. 2020, C 317, s. 5)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

- 2) Postępowanie w przedmiocie wniosku Urzędu Nadzoru EFTA o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzone.
- 3) Grupa Azoty S.A., Azomureş SA i Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Allodapis pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 4) Urząd Nadzoru EFTA pokrywa własne koszty związane z wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 z 1.3.2021.

Postanowienie Sądu z dnia 29 listopada 2021 r. – Advansa Manufacturing i in./Komisja

(Sprawa T-741/20) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Pomoc państwa – Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych po 2021 r. – Kwalifikujące się sektory – Wylączenie sektora produkcji włókien sztucznych i syntetycznych – Brak bezpośredniego oddziaływania – Niedopuszczalność]

(2022/C 73/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Advansa Manufacturing GmbH (Frankfurt nad Menem, Niemcy) i 14 innych skarżących, których nazwy figurują w załączniku do postanowienia (przedstawiciele: D. Haverbeke, L. Ruessmann i P. Sellar, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouchagiar i G. Braga da Cruz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia częściowej nieważności komunikatu Komisji z dnia 25 września 2020 r. zatytułowanego „Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych po 2021 r.” (Dz.U. 2020, C 317, s. 5)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Postępowanie w przedmiocie wniosku Urzędu Nadzoru EFTA o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzone.
- 3) Advansa Manufacturing GmbH i inne skarżące, których nazwy figurują w załączniku do postanowienia, pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 4) Urząd Nadzoru EFTA pokrywa własne koszty związane z wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 79 z 8.3.2021.

Postanowienie Sądu z dnia 30 listopada 2021 r. – Airoldi Metalli/Komisja

(Sprawa T-744/20) ⁽¹⁾

[Dumping – Przywóz elementów wyciskanych z aluminium pochodzących z Chin – Akt nakładający tymczasowe cło antydumpingowe – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Akt przygotowawczy – Niedopuszczalność – Ostateczne cło antydumpingowe – Utrata interesu prawnego – Umorzenie postępowania]

(2022/C 73/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Airoldi Metalli SpA (Molteno, Włochy) (przedstawiciele: M. Campa, D. Rovetta, G. Pandey i V. Villante, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Luengo i P. Němečková, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/1428 z dnia 12 października 2020 r. nakładającego tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz elementów wyciskanych z aluminium pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2020, L 336, s. 8).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Airoidi Metalli SpA pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Parlament Europejski, Airoidi Metalli i Komisja pokrywają własne koszty związane z wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

(¹) Dz.U. C 53 z 15.2.2021.

Postanowienie prezesa Sądu z dnia 30 listopada 2021 r. – Roos i in./Parlament

(Sprawa T-710/21 R)

[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Członkowie Parlamentu – Warunki dostępu do budynków Parlamentu w jego trzech lokalizacjach pracy związane z kryzysem sanitarnym – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru]

(2022/C 73/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Robert Roos (Poortugaal, Niderlandy), Anne-Sophie Pelletier (Ixelles, Belgia), Francesca Donato (Palermo, Włochy), Virginie Joron (Durningen, Francja), IC (przedstawiciele: adwokaci P. de Bandt, M. Gherghinaru i L. Panepinto)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: S. Alves i A.-M. Dumbrăvan, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 278 i 279 TFUE żądanie zawieszenia wykonania decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2021 r. w sprawie wyjątkowych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy regulujących dostęp do budynków Parlamentu Europejskiego w jego trzech lokalizacjach pracy.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
 - 2) Postanowienie z dnia 5 listopada 2021 r., Roos i in./Parlament (T-710/21 R), zostaje uchylone.
 - 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
-

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 30 listopada 2021 r. – ID i in./Parlament**(Sprawa T-711/21 R)****[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Służba publiczna – Warunki dostępu do budynków Parlamentu w jego trzech lokalizacjach pracy związane z kryzysem sanitarnym – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru]**

(2022/C 73/59)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: ID oraz 6 pozostałych skarżących, których nazwiska zostały wymienione w załączniku do postanowienia (przedstawiciele: adwokaci P. de Bandt, M. Gherghinaru i L. Panepinto)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: D. Boytha, S. Bukšek Tomac i L. Darie, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparty na art. 278 i 279 TFUE wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2021 r. w sprawie wyjątkowych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy regulujących dostęp do budynków Parlamentu w jego trzech lokalizacjach pracy.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Postanowienie z dnia 5 listopada 2021 r., ID i in./Parlament (T-711/21 R), zostaje uchylone.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2021 r. – Agentur für Globale Gesundheitsverantwortung/EMA**(Sprawa T-713/21)**

(2022/C 73/60)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Agentur für Globale Gesundheitsverantwortung (Elsbethen, Austria) (przedstawiciel: adwokat A. Steindl)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EMA z dnia 21 września 2021 r. (EMA/468888/2021) oddalający złożony przez skarżącą wniosek o zmianę decyzji EMA z dnia 28 lipca 2021 r. (EMA/421922/2021);
- udzielenie dostępu do badania „c4591001-interim-ado-report-body”, na podstawie którego przyjęto sprawozdanie z oceny EMA/CHMP/282047/2021 Rev. 1z dnia 22 lipca 2021 r. oraz decyzję wykonawczą Komisji C(2021)4034 (final) z dnia 31 maja 2021 r.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: nieważność ze względu na błędną kwalifikację prawną zanonimizowanych danych z badania C4591001, dotyczących uczestników tego badania ze Stanów Zjednoczonych, jako danych osobowych w rozumieniu rozporządzenia 2018/1725 ⁽¹⁾.
2. Zarzut drugi: nieważność ze względu na naruszenie prawa przez EMA poprzez uznanie, że badanie C4591001 nie jest jeszcze ukończone z uwagi na zmianę wskazań pediatrycznych i że jest ono zgodne z polityką tej agencji w dziedzinie publikacji danych klinicznych [EMA Policy(0070) on Clinical Data Publication](EMA/144064/2019).
3. Zarzut trzeci: nieważność ze względu na naruszenie prawa przez EMA poprzez uznanie, że zastosowanie znajduje art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 ⁽²⁾ („ochrona interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej, w tym własności intelektualnej”).
4. Zarzut czwarty: nieważność ze względu na naruszenie prawa polegające na uznaniu przez EMA, że nie istnieje nadrzędny interes publiczny w rozumieniu art. 4 ust. 2 in fine rozporządzenia nr 1049/2001.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018, L 295, s. 39).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2021 r. – Greenspider/Eisma

(Sprawa T-733/21)

(2022/C 73/61)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Greenspider GmbH (Germering, Niemcy) (przedstawiciele: G. Vignolo i V. Palmisano, avvocati)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza Europejskiej Rady ds. Innowacji i ds. MŚP (Eisma)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną w rozumieniu art. 272 TFUE;
- stwierdzenie, że spółka Greenspider należycie wywiązała się ze swoich zobowiązań umownych wynikających z umowy o udzielenie dotacji;
- stwierdzenie, że zgodnie z art. 1162 belgijskiego kodeksu cywilnego, w razie wątpliwości interpretacja umowy przyjęta przez spółkę Greenspider ma pierwszeństwo przed interpretacją przedstawioną przez Eisma;
- stwierdzenie, że warunki wystawienia noty obciążeniowej przesłanej przez Eisma spółce Greenspider nie zostały spełnione, w związku z czym dochodzona w niej kwota nie jest należna;
- stwierdzenie, że Eisma uchybiła swoim zobowiązaniom umownym, a w konsekwencji zasądzenie od niej zapłaty na rzecz spółki Greenspider kwoty 111 475 EUR;
- obciążenie Eisma kosztami postępowania poniesionymi przez spółkę Greenspider w toku niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zobowiązań umownych przez Eisma.

- W tym względzie strona skarżąca podnosi, że zarzut ten opiera się na bezzasadności przedstawionych przez agencję powodów odmowy zapłaty pozostałej części kwalifikowanych kosztów projektu oraz na uznawalności unit costs (kosztów jednostkowych).

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa właściwego dla umowy.

- W tym względzie strona skarżąca podnosi, że zarzut ten opiera się na naruszeniu art. 126 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 966/2012⁽¹⁾ z dnia 25 października 2012 r.; nadużyciu zasady autonomicznych negocjacji; naruszeniu i braku zastosowania art. 1162 belgijskiego kodeksu cywilnego oraz art. 3 i 5 dyrektywy Rady 93/13/EWG⁽²⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r.; naruszeniu zasady dobrej wiary przy wykonywaniu umowy i nadużyciu prawa; naruszeniu zasady dobrej administracji; naruszeniu zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań; naruszeniu zasady proporcjonalności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. 2012, L 298, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2021 r. – Eurecna/Komisja

(Sprawa T-739/21)

(2022/C 73/62)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Eurecna SpA (Wenecja, Włochy) (przedstawiciel: R. Sciaudone, avvocato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o

- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji o potrąceniu wierzytelności, o których mowa w pismach Komisji z dnia 10 września 2021 r., 16 września 2021 r. i 30 września 2021 r., w których Komisja przystąpiła do odzyskania prawie całej kwoty wypłaconej w ramach projektu finansowanego przez Unię Europejską i uznanej za możliwą do odzyskania w związku z nieprawidłowościami, jakich miała się dopuścić w dokumentacji księgowej oraz
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku podstawy prawnej decyzji z dnia 10 września 2021 r.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do obrony w związku z decyzją z dnia 10 września 2021 r.

3. Zarzut trzeci dotyczący nieistnienia zaskarżonego roszczenia.

- W tym względzie strona skarżąca podnosi naruszenie zasady dobrej administracji i należytej staranności w działaniach administracyjnych w odniesieniu do audytu przeprowadzonego przez Ernst & Young (EY), naruszenie prawa do obrony w odniesieniu do audytu przeprowadzonego przez EY, naruszenie zasady dobrej administracji ze względu na nieprzestrzeganie obowiązku bezstronności w działaniach administracyjnych oraz błędną interpretację umowy w sprawozdaniu EY.

Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2021 r. – SE/Komisja**(Sprawa T-763/21)**

(2022/C 73/63)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* SE (przedstawiciele: adwokatk L. Levi i A. Blot)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 23 kwietnia 2021 r. o odrzuceniu kandydatury skarżącego do Programu pilotażowego dla młodych profesjonalistów (zwanego dalej „programem JPP”);
- w stosownym przypadku, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 27 sierpnia 2021 r. oddalającej zażalenie skarżącego z dnia 27 kwietnia 2021 r.;
- zasądzenie odszkodowania za szkodę materialną poniesioną w wyniku utraty szansy na zmianę zaszeregowania – od dnia 1 października 2021 r. – na grupę zaszeregowania AD 5 w charakterze członka personelu tymczasowego, w wysokości oszacowanej w skardze;
- zasądzenie odszkodowania za szkodę materialną poniesioną w wyniku utraty szansy na uzyskanie statusu urzędnika poprzez udział w konkursach wewnętrznych przeznaczonych dla członków personelu tymczasowego grupy zaszeregowania AD 5, w wysokości oszacowanej w skardze;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący dyskryminacji ze względu na wiek, pozostającej w sprzeczności z art. 21 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 1d regulaminu pracowniczego urzędników i art. 10 ust. 1 warunków zatrudnienia innych pracowników.
2. Zarzut drugi dotyczący przekroczenia uprawnień lub braku kompetencji.
3. Zarzut trzeci dotyczący niezgodności z prawem zaproszenia do zgłaszania kandydatur.

Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2021 r. – Imdea Materiales/Komisja**(Sprawa T-765/21)**

(2022/C 73/64)

*Język postępowania: hiszpański***Strony***Strona skarżąca:* Fundación Imdea Materiales (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci P. Suárez Fernández, J. Salinas Casado i Z. Marcos Vaquero)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie, że Komisja nie zastosowała się do art. II.22.5 warunków ogólnych umowy, zwanych „FP7 Grant Agreement – Annex II General Conditions”, a w konsekwencji powrót do etapu przedstawienia uwag Komisji Europejskiej.

- Stwierdzenie, że IMDEA [Fundación Imdea Materiales] nie naruszyła warunków umownych, a w związku z tym uchylenie zastosowanych środków w zakresie odzyskania i naprawienia szkody.
- Tytułem ewentualnym, na podstawie zasady proporcjonalności, ponowne obliczenie kwoty, którą Komisja powinna odzyskać.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję Europejską art. II.22.5 warunków ogólnych, ze względu na odmowę udzielenia IMDEA dostępu do dokumentów i informacji, skutkiem czego nie mogła ich ona wziąć pod uwagę w momencie przedstawiania uwag.
2. Zarzut drugi dotyczący prawdziwości zadeklarowanych Komisji Europejskiej przez IMDEA wydatków dotyczących naukowców, którzy uczestniczyli w Proyecto Compose3, w odniesieniu do art. II.14 i II.15 warunków ogólnych.
 - W tym względzie skarżąca przedstawia szereg dowodów, których łączna ocena pozwoli na stwierdzenie, że wydatki zostały rzeczywiście poniesione.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. II.22.6 warunków ogólnych w następstwie nieprzestrzegania zasady proporcjonalności, ponieważ Komisja Europejska w żaden sposób nie wyważyła zastosowanych środków karnych.

Skarga wniesiona w dniu 11 grudnia 2021 r. – Bategu Gummitechnologie/Komisja

(Sprawa T-771/21)

(2022/C 73/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bategu Gummitechnologie GmbH (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: adwokat G. Maderbacher)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną;
- obciążenie Unii, reprezentowanej przez Komisję, obowiązkiem zapłaty kwoty 70 695 720,35 EUR;
- obciążenie Unii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 268 TFUE strona skarżąca domaga się naprawienia szkód, jakie miała ponieść ze względu na istotne naruszenia prawa popełnione przez Komisję przy wykonywaniu przez tę instytucję jej zadań. W ocenie strony skarżącej Komisja nie dopełniła swych obowiązków, jako że nie stwierdziła naruszeń art. 101 i 102 TFUE popełnionych przez określonych producentów pojazdów szynowych i nie położyła kresu tym naruszeniom. Komisja doprowadziła do powstania uzasadnionych oczekiwań i zachęciła stronę skarżącą do dokonania inwestycji.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący dopuszczenia się przez Komisję znaczącego nadużycia władzy oraz oczywistych błędów w ocenie

Komisja nie zbadała starannie wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych przy rozpatrywaniu formalnego wniosku złożonego przez stronę skarżącą na podstawie art. 7 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾.

2. Zarzut drugi dotyczący istotnego naruszenia przez Komisję zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa

Komisja udzieliła jasnych, bezwarunkowych i spójnych zapewnień co do tego, że materiały wykorzystywane w pojazdach szynowych powinny spełniać wymogi ustalone przez samą Komisję. Mając na uwadze te zapewnienia skarżąca poczyniła znaczące inwestycyjne, w szczególności w celu rozwoju technologii spełniającej te wymogi, które to inwestycje utraciły wszelką wartość ze względu na beczynność Komisji.

3. Zarzut trzeci dotyczący popełnienia przez Komisję istotnego naruszenia podstawowego prawa skarżącej do własności, o którym mowa w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽¹⁾.

Zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczącym art. 1 pierwszego protokołu dodatkowego do europejskiej konwencji praw człowieka, który powinien być brany pod uwagę przy dokonywaniu wykładni karty, jak stanowi jej art. 52, Komisja jest zobowiązana do przyjmowania pozytywnych środków w celu ochrony własności intelektualnej skarżącej. Tymczasem Komisja nie przyjęła takich środków.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez Komisję prawa skarżącej do dobrej administracji, o którym mowa w art. 41 karty.

Dopiero po około czterech latach od złożenia przez skarżącą formalnego wniosku antykartelowego Komisja poinformowała skarżącą o tym, że nie ma zamiaru położyć kresu naruszeniu, o którym mowa w tym wniosku, i że nie podjęła jeszcze ostatecznej decyzji w przedmiocie tego wniosku. Tymczasem ujawnione przez Komisję fragmenty akt sprawy nie pozwalają zrozumieć, dlaczego postępowanie to trwało aż tak długo. Komisja dopuściła się zatem naruszenia art. 41 karty.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

⁽²⁾ Karta praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 2012, C 326, s. 391).

Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2021 r. – Brobet/EUIPO – Efbet Partners (efbet)

(Sprawa T-772/21)

(2022/C 73/66)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Brobet Ltd. (Ta'Xbiex, Malta) (przedstawiciel: adwokat F. Bojinova)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Efbet Partners OOD (Sofia, Bułgaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „efbet” – unijny znak towarowy nr 10 818 748

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 września 2021 r. w sprawie R 624/2021-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności części zaskarżonej decyzji, mianowicie części sekcji 3, w której oddalono odwołanie Brobet Limited, w związku z unieważnieniem prawa tej strony do unijnego znaku towarowego nr 010818748 dla następujących towarów z klasy 9: Interfejsy komputerowe; Nagrane oprogramowanie komputerowe, które może być przeniesione na inny nośnik; Sprzęt do gier elektronicznych; oraz usług z klasy 41: Rozrywka (z wyłączeniem gier hazardowych); Usługi informatyczne w zakresie rozrywki (z wyłączeniem gier hazardowych); Gry na pieniądze (z wyłączeniem gier hazardowych);

- obciążenie EUIPO kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą w związku z niniejszą skargą o unieważnienie prawa do znaku.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 95 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Ewentualnie, naruszenie art. 95 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001, zgodnie z jego wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2021 r. – Financiere Batteur/EUIPO – Leno Beauty
(by L.e.n.o beauty)
(Sprawa T-779/21)
(2022/C 73/67)
Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Financiere Batteur (Hérouville-Saint-Clair, Francja) (przedstawiciele: adwokaci P. Greffe i F. Donaud)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Leno Beauty Sas (Ventimiglia, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy „by L.e.n.o beauty” – zgłoszenie nr 18 083 647

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 października 2021 r. w sprawie R 514/2021-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2021 r. – EAA/Komisja**(Sprawa T-781/21)**

(2022/C 73/68)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Europejskie Stowarzyszenie Wytwórców Aluminium (EAA) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: B. O'Connor i M. Hommé, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 3 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2021/1784, na mocy którego Komisja nie nakazała poboru cel tymczasowych;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności art. 3 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2021/1784 ⁽¹⁾, strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady 2016/1036 ⁽²⁾, a w szczególności jego art. 10 ust. 2, przedmiot i cel tego rozporządzenia oraz ustaloną praktykę Komisji w zakresie nakazania poboru cel tymczasowych.
2. Zarzut drugi zgodnie z którym Komisja nie wywiązała się z ciążącego na niej na mocy art. 296 TFUE obowiązku uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja naruszyła zasady sprawiedliwości proceduralnej i dobrej administracji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2021/1784 z dnia 8 października 2021 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz wyrobów walcowanych płaskich z aluminium pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2021 L 359, s. 6).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016 L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2021 r. – EAA/Komisja**(Sprawa T-782/21)**

(2022/C 73/69)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Europejskie Stowarzyszenie Wytwórców Aluminium (EAA) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: B. O'Connor i M. Hommé, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zastosowanie środka organizacji postępowania w odniesieniu do dwóch aspektów sprawy;

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej (UE) 2021/1788 ⁽¹⁾, mocą której Komisja zawiesiła skutki rozporządzenia wykonawczego (UE) 2021/1784 ⁽²⁾;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła rozporządzenie 2016/1036 ⁽³⁾, a w szczególności jego art. 14 ust. 4. W szczególności Komisja odmówiła zbadania problematyki szkody zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia 2016/1036, badając wyłącznie ograniczoną i zawężoną liczbę wskaźników szkody. Ponadto, Komisja nie dokonała oceny interesu Unii. Nie wzięła ona również pod uwagę unijnej polityki dekarbonizacji i wyznaczyła sobie termin, który nie był przewidziany prawem. Wreszcie Komisja popełniła błąd w odniesieniu do kryterium prawnego jakie należy zastosować w zakresie ponownego wystąpienia szkody.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja działała z naruszeniem zasad sprawiedliwości proceduralnej i dobrej administracji. W szczególności całe działanie Komisji w ramach dochodzenia dotyczącego zawieszenia było wadliwe, a dochodzenie to nie zostało wszczęte zgodnie z prawem ani na merytorycznych podstawach. Co więcej, Komisja nałożyła ograniczenie czasowe, które nie było niezbędne w celu zachowania nieracjonalnego i niekoniecznego terminu. Komisja postąpiła ponadto w sposób niespójny zapożyczając pojęcie ujawnienia, znajdujące zastosowanie do nowych postępowań i postępowań przeglądowych, bez zachowania terminów, które mają zastosowanie do tych postępowań. Wreszcie ocena interesu Unii nie została ujawniona stronom, a strony te nie mogły odnieść się do tej oceny.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 296 TFUE nie przedstawiając odpowiedniego uzasadnienia. W szczególności Komisja nie przedstawiła w odpowiedni sposób, dlaczego konieczne było wyznaczenie terminu na zakończenie dochodzenia dotyczącego zawieszenia takiego samego jak na zakończenie dochodzenia antydumpingowego. Co więcej Komisja nie uzasadniła w dostateczny sposób, dlaczego zawieszenie środków leżało w interesie Unii.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych. W szczególności Komisja popełniła błąd w ramach badania zmienionych warunków rynkowych, gotowości przemysłu Unii do zaopatrywania rynku, danych dotyczących produkcji poza Unią oraz podaży i popytu.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym Komisja nieprawidłowo skorzystała z klauzuli zawieszenia. Komisja nadużyła swego uprawnienia przyznając zawieszenie jako alternatywę względem nieskutecznych wniosków o wyłączenie produktów z zakresu produktu.

⁽¹⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2021/1788 z dnia 8 października 2021 r. zawieszająca ostateczne cła antydumpingowe nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2021/1784 na przywóz wyrobów walcowanych płaskich z aluminium pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2021, L 359, s. 105).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/1784 z dnia 8 października 2021 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz wyrobów walcowanych płaskich z aluminium pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2021 L 359, s. 6).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2021 r. – NP/Komisja

(Sprawa T-784/21)

(2022/C 73/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: NP (przedstawiciel: adwokat C. Mourato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (organu powołującego) z dnia 8 lutego 2021 r. w zakresie, w jakim częściowo oddalono w niej zarzuty skarżącej z dnia 2 października 2020 r. dotyczące mobbingu, za który Komisja Europejska ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 12a ust. 1–3 regulaminu, a w szczególności nie uznano mobbingu, który miał miejsce od października 2014 r., popełniono oczywiste błędy w ocenie zgłaszanych zarzutów, nie wyciągnięto wszystkich właściwych konsekwencji i naruszono ciążący na Komisji obowiązek udzielania wsparcia, jak również odmówiono wszczęcia postępowania w celu stwierdzenia ukrytego lub niewidocznego uszkodzenia mózgu skarżącej przed wszczęciem postępowania w sprawie przywrócenia do pracy po orzeczeniu niepełnosprawności i odmówiono zapewnienia właściwych udogodnień umożliwiających wykonywanie przez nią niezbędnych czynności na zajmowanym stanowisku, takich jak umożliwienie pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy ze względów zdrowotnych, pracy zdalnej i uczestnictwa w szkoleniach z zakresu doskonalenia zawodowego, zgodnie z art. 1d ust. 4 i 33 regulaminu, jak również art. 15 załącznika VIII do regulaminu i decyzji C(2004) 1318 Komisji z dnia 7 kwietnia 2004 r.;
- zasądzenie od Komisji Europejskiej zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 40 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za poniesioną krzywdę w tym zakresie;
- zasądzenie od Komisji Europejskiej zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 106 649,02 EUR tytułem naprawienia szkody majątkowej poniesionej w tym zakresie do dnia 31 grudnia 2021 r., bez uszczerbku dla prawa skarżącej do ponownej oceny odszkodowania za szkodę majątkową poniesioną w okresie od dnia 1 stycznia 2022 r. a żadaną datą przywrócenia do pracy;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania na podstawie art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący mobbingu, którego dopuściło się wobec niej kilku członków służby medycznej Komisji Europejskiej, jednoczesnych naruszeń obowiązku dbałości o dobro urzędnika, jak również zasad niedyskryminacji i proporcjonalności w kontekście jej wniosku o przywrócenie do pracy po orzeczeniu niepełnosprawności złożonego w listopadzie 2014 r., oczywistego błędu w ocenie podniesionych zarzutów i naruszenie obowiązku udzielania wsparcia oraz naruszenie obowiązku wszczęcia postępowania w sprawie ustalenia stopnia jej niepełnosprawności przed wszczęciem postępowania w sprawie przywrócenia do pracy.
2. Zarzut drugi dotyczący wniosku o zadośćuczynienie wynikającego z mobbingu, o którym mowa powyżej.

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2021 r. – Team Beverage/EUIPO (TEAM BUSINESS IT DATEN – PROZESSE – SYSTEME)

(Sprawa T-786/21)

(2022/C 73/71)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Team Beverage AG (Brema, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci O. Spieker, D. Mienert i J. Selbmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy TEAM BUSINESS IT DATEN – PROZESSE – SYSTEME w kolorach niebieskim i szarym – zgłoszenie nr 17 660 655

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 października 2021 r. w sprawie R 2185/2020-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2021 r. – UniSkin/EUIPO – Unicskin (UNISKIN by Dr. Søren Frankild)

(Sprawa T-787/21)

(2022/C 73/72)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: UniSkin ApS (Silkeborg, Dania) (przedstawiciel: adwokat M. Hoffgaard Rasmussen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Unicskin, SL (Madryt, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający UNISKIN by Dr. Søren Frankild – zgłoszenie nr 18 153 435

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 października 2021 r. w sprawie R 771/2021-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, a następnie oddalenie sprzeciwu wobec rejestracji znaku towarowego w całości.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2021 r. – PL/Komisja**(Sprawa T-790/21)**

(2022/C 73/73)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* PL (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca* wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Dyrekcji Generalnej ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa z dnia 16 lutego 2021 r. o przeniesieniu na inne stanowisko;
- stwierdzenie, w razie potrzeby, nieważności decyzji z dnia 16 września 2021 r. o oddaleniu jej zażalenia wniesionego na podstawie art. 22c;
- stwierdzenie zaniechania podjęcia przez Komisję środków niezbędnych do wykonania wyroków Sądu z dni 15 kwietnia 2015 r. i 13 grudnia 2018 r. zgodnie z ich uzasadnieniem oraz naruszenia przez Komisję powagi rzeczy osądzonej;
- zasądzenie od Komisji zapłaty odszkodowania w kwocie 250 000 EUR tytułem naprawienia poniesionej szkody, jak również 100 000 EUR tytułem naprawienia poniesionej krzywdy;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty*Na poparcie skargi strona skarżąca* podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niewłaściwości organu administracji, który oddalił zażalenie skarżącego.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 266 TFUE, powagi rzeczy osądzonej, zasady niedziałania prawa wstecz i nadużycia proceduralnego, naruszenia gwarancji procesowych, naruszenia prawa do bycia skutecznie wysłuchanym w sposób zgodny z celem tego prawa. Zarzut ten dzieli się na trzy części:
 - część pierwsza dotyczy naruszenia praw do obrony skarżącego, prawa do bycia wysłuchanym, nieprzeprowadzenie dochodzenia administracyjnego, naruszenia zasady kontradyktoryjności i zasady równości stron, naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i prawa do dobrej administracji, jak również niedochowania rozsądnego terminu;
 - część druga dotyczy dopuszczenia do nieprzestrzegania celu postępowania i nadużycia proceduralnego, nieprzestrzegania obowiązku dbałości o dobro urzędnika i ochrony należnej informatorowi;
 - część trzecia dotyczy naruszenia zasad i reguł odnoszących się do działania z mocą wsteczną i związanej z tym pewności prawa, naruszenia zasad bezstronności (obiektywnej i subiektywnej), woli przyjęcia tej samej decyzji mającej ten sam zakres i opartej na tych samych przesłankach, alternatywnie zrekompensowania utraty szansy gwarancji skutecznego przestrzegania praw procesowych skarżącego we właściwym czasie.

3. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 22a regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem”), obowiązku udzielenia wsparcia oraz obowiązku dbałości o dobro urzędnika w ramach procedury przeniesienia na inne stanowisko, art. 22c regulaminu i ochrony przysługującej sygnalizatorom, obowiązków zachowania należytej staranności, neutralności, bezstronności, obiektywności, prawa skarżącego do równego traktowania jego dokumentacji przez administrację i naruszenie jego uzasadnionych oczekiwań oraz nadużycia proceduralnego. Ten zarzut dzieli się na cztery części:

- część pierwsza dotyczy naruszenia art. 22a regulaminu, polegającego na tym, że organ powołujący nie zastosował procedury przewidzianej w tym przepisie;
- część druga dotyczy naruszenia obowiązku staranności;
- część trzecia dotyczy naruszenia zasad obiektywności, bezstronności, neutralności właściwego organu powołującego, naruszenia zasady równego traktowania i niedyskryminacji;
- część czwarta dotyczy naruszenia obowiązujących zasad w zakresie ciężaru dowodu.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2021 r. – Front Polisario/Rada

(Sprawa T-793/21)

(2022/C 73/74)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et du Rio de oro (Front Polisario) (przedstawiciel: adwokat G. Devers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na rozporządzenie Rady (UE) 2021/1750 z dnia 28 września 2021 r. zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/440 w sprawie przydziału uprawnień do połowów na podstawie Umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim oraz protokołu wykonawczego do niej (Dz.U. 2021, L 349, s. 1), strona skarżąca wysuwa jeden zarzut oparty na braku podstawy prawnej rzeczzonego rozporządzenia, ze względu na niezgodność z prawem decyzji 2019/441 (¹).

1. Część pierwsza zarzutu dotyczy braku kompetencji Rady do przyjęcia decyzji 2019/441, ponieważ Unia i Królestwo Maroka nie mają kompetencji do zawarcia umowy międzynarodowej mającej zastosowanie do Sahary Zachodniej w miejsce ludu Sahrawi, reprezentowanego przez Front Polisario.
2. Część druga zarzutu dotyczy uchybienia zobowiązaniu do zbadania kwestii przestrzegania praw podstawowych i międzynarodowego prawa humanitarnego, ponieważ Rada nie zbadała tej kwestii przed przyjęciem decyzji 2019/441.
3. Część trzecia zarzutu dotyczy naruszenia przez Radę ciężącego na niej zobowiązania do wykonania wyroków Trybunału, ponieważ decyzja 2019/441 nie uwzględniła uzasadnienia wyroku z dnia 27 lutego 2018 r., *Western Sahara Campaign UK* (C-266/16, EU:C:2018:118).
4. Część czwarta zarzutu dotyczy naruszenia zasad i podstawowych wartości kierujących działaniami Unii na scenie międzynarodowej, z tego względu że:

po pierwsze, z naruszeniem prawa narodów do poszanowania ich jedności narodowej, decyzja 2019/441 zaprzecza istnieniu ludu Sahrawi, zastępując go terminami „lud Sahary Zachodniej” oraz „zainteresowana ludność”;

po drugie, z naruszeniem prawa narodów do swobodnego dysponowania ich zasobami naturalnymi, decyzja 2019/441 zawiera umowę międzynarodową, która organizuje, bez zgody ludu Sahrawi, eksploatację zasobów rybnych przez statki Unii;

po trzecie, decyzja 2019/441 zawiera umowę międzynarodową, mającą zastosowanie do okupowanej Sahary Zachodniej, z Królestwem Marokańskim, w ramach prowadzonej przez nie polityki aneksjonistycznej wobec terytorium i systematycznego łamania praw podstawowych, jakiego wymaga utrzymanie tej polityki.

5. Część piąta zarzutu dotyczy naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ decyzja 2019/441 jest sprzeczna z deklaracjami Unii, która wielokrotnie nalegała na konieczność przestrzegania zasad samostanowienia i względnej skuteczności traktatów.
6. Część szósta zarzutu dotyczy błędnego zastosowania zasady proporcjonalności, ponieważ, biorąc pod uwagę odrębny status Sahary Zachodniej, niematerialny charakter prawa do samostanowienia i status ludu Sahrawi jako strony trzeciej, nie do Rady należy ustanowienie związku proporcjonalności między rzekomymi „korzyściami” wynikającymi z umowy w sprawie połowów a jej konsekwencjami dla zasobów naturalnych Sahary Zachodniej.
7. Część siódma zarzutu dotyczy sprzeczności ze wspólną polityką rybołówstwa, ponieważ zgodnie z umową zawartą na mocy decyzji 2019/441 statki Unii Europejskiej będą mogły uzyskać dostęp do zasobów rybnych ludu Sahrawi bez jego zgody, w zamian za rekompensatę finansową wypłacaną organom marokańskim, podczas gdy wody Sahary Zachodniej nie są „wodami” marokańskimi w rozumieniu art. 61 i 62 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza.
8. Część ósma zarzutu dotyczy naruszenia prawa do samostanowienia, ponieważ:

po pierwsze, zastępując lud Sahrawi terminami „lud Sahary Zachodniej” oraz „zainteresowana ludność”, decyzja 2019/441 zaprzecza jedności narodowej ludu Sahrawi jako podmiotowi prawa do samostanowienia;

po drugie, z naruszeniem prawa ludu Sahrawi do swobodnego dysponowania jego zasobami naturalnymi, decyzja 2019/441 organizuje, bez zgody ludu Sahrawi, eksploatację jego zasobów rybnych przez statki Unii;

trzecie, z naruszeniem prawa ludu Sahrawi do przestrzegania integralności terytorialnej jego terytorium narodowego, decyzja 2019/441 zaprzecza odrębnemu statusowi Sahary Zachodniej i potwierdza nielegalny jej podział przez marokański „Berm”.
9. Część dziewiąta zarzutu dotyczy naruszenia zasady względnej skuteczności traktatów, ponieważ decyzja 2019/441 odmawia ludowi Sahrawi statusu strony trzeciej w stosunkach UE-Maroko i nakłada na niego zobowiązania międzynarodowe w odniesieniu do jego terytorium krajowego i zasobów naturalnych bez jego zgody.
10. Część dziesiąta zarzutu dotyczy naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowego prawa karnego, ponieważ:

po pierwsze, decyzja 2019/441 zawiera umowę międzynarodową mającą zastosowanie do Sahary Zachodniej, mimo że marokańskie siły okupacyjne nie posiadają ius tractatus w odniesieniu do tego terytorium i nie mogą eksploatować jego zasobów naturalnych;

po drugie, zgodnie z umową zawartą poprzez decyzję 2019/441 Unia będzie subwencjonować infrastrukturę marokańską na okupowanym terytorium Sahrawi, tak aby Królestwo Marokańskie mogło tam długoterminowo osiedlić swoją ludność cywilną i rozmieścić swoje siły zbrojne;

po trzecie, używając terminów „lud Sahary Zachodniej” i „zainteresowana ludność”, decyzja 2019/441 zatwierdza nielegalne przeniesienie marokańskich osadników na okupowane terytorium Sahrawi.
11. Część jedenasta zarzutu dotyczy naruszenia zobowiązań Unii wynikających z prawa odpowiedzialności międzynarodowej, ponieważ poprzez zawarcie umowy międzynarodowej z Królestwem Marokańskim, mającej zastosowanie do Sahary Zachodniej, decyzja 2019/441 potwierdza poważne naruszenia prawa międzynarodowego popełnione przez marokańskie siły okupacyjne wobec ludu Sahrawi oraz zapewnia pomoc i wsparcie w utrzymywaniu sytuacji wynikającej z tych naruszeń.

(¹) Decyzja Rady (UE) 2019/441 z dnia 4 marca 2019 r. w sprawie zawarcia Umowy o partnerstwie w sprawie zrównoważonych połowów między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim, protokołu wykonawczego do niej oraz wymiany listów towarzyszących umowie (Dz.U. 2019, L 77, s. 4).

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2021 r. – Wenz Kunststoff/EUIPO – Mouldpro (MOULDPRO)**(Sprawa T-749/21)**

(2022/C 73/75)

*Język skargi: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Wenz Kunststoff GmbH & Co. KG (Lüdenscheid, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Bühling i D. Graetsch)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Mouldpro ApS (Ballerup, Dania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „MOULDPRO” – unijny znak towarowy nr 10 022 317

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 października 2021 r. w sprawie R 646/2020-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie wniosku Mouldpro ApS z dnia 30 stycznia 2018 r. o stwierdzenie wygaśnięcia unijnego znaku towarowego nr 10 022 317;

pośilkowo:

- oddalenie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia w zakresie, w jakim wykracza on poza towary „zaworki do węży gumowych z tworzywa sztucznego (o ile zostały ujęte w klasie 17);

w dalszej kolejności pośilkowo:

- przekazanie sprawy EUIPO do ponownego rozpatrzenia i wydania decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2021 r. – Protectoplus/EUIPO (Li-SAFE)**(Sprawa T-795/21)**

(2022/C 73/76)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Protectoplus GmbH (Rensburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat W. Riegger)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Li-SAFE – zgłoszenie nr 18 288 094

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 października 2021 r. w sprawie R 845/2021-1.

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2021 r. – Gustopharma Consumer Health/EUIPO – Helixor Heilmittel (HELIXORIGINAL)

(Sprawa T-797/21)

(2022/C 73/77)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gustopharma Consumer Health, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Wachinger i R. Drozd)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Helixor Heilmittel GmbH (Rosenfeld, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego „HELIXORIGINAL” – zgłoszenie nr 17 234 824

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 października 2021 r. w sprawie R 1644/2019-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2021 r. – Gustopharma Consumer Health/EUIPO – Helixor Heilmittel (HELIXFORTE)

(Sprawa T-798/21)

(2022/C 73/78)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gustopharma Consumer Health, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Wachinger i R. Drozd)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Helixor Heilmittel GmbH (Rosenfeld, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego „HELIXFORTE” – zgłoszenie nr 17 234 899

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 października 2021 r. w sprawie R 1645/2019-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 28 grudnia 2021 r. – Fieldpoint (Cyprus)/EUIPO (HYPERLIGHTOPTICS)

(Sprawa T-800/21)

(2022/C 73/79)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fieldpoint (Cyprus) LTD (Nikozja, Cypr) (przedstawiciele: adwokaci P. Rath i S. Gebele)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego „HYPERLIGHTOPTICS” – zgłoszenie nr 18 335 960

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 października 2021 r. w sprawie R 1166/2021-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uznanie zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 18 335 960 „HYPERLIGHTOPTICS” za kwalifikujące się do rejestracji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania przed Sądem.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie zasady równości.

Skarga wniesiona w dniu 28 grudnia 2021 r. – Fieldpoint (Cyprus)/EUIPO (HYPERLIGHTEYEWEAR)

(Sprawa T-801/21)

(2022/C 73/80)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fieldpoint (Cyprus) LTD (Nikozja, Cypr) (przedstawiciele: adwokaci P. Rath i S. Gebele)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego „HYPERLIGHTEYEWEAR” – zgłoszenie nr 18 335 969

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 października 2021 r. w sprawie R 1165/2021-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uznanie zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 18 335 969 „HYPERLIGHTEYEWEAR” za kwalifikujące się do rejestracji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania przed Sądem.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie zasady równości.
-

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2021 r. – just-organic.com/EUIPO (JUST ORGANIC)**(Sprawa T-802/21)**

(2022/C 73/81)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* just-organic.com GmbH (Essen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Menebröcker)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „JUST ORGANIC” – zgłoszenie nr 18 317 774*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 października 2021 r. w sprawie R 1010/2021-2**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim odrzucono w niej zgłoszenie unijnego znaku towarowego nr 18 317 774;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2021 r. – NS/Parlament**(Sprawa T-805/21)**

(2022/C 73/82)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* NS (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- uznanie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 21 stycznia 2021 r. o przeniesieniu skarżącej na stanowisko doradcy w Dyrekcji Generalnej ds. Urzędu Przewodniczącego oraz, w razie potrzeby, decyzji o zwrocie nienależnie wypłaconych kwot z dnia 8 marca 2021 r.;

- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 16 września 2021 r. oddalającej zażalenie skarżącej z dnia 7 kwietnia 2021 r.;
- naprawienie szkód i krzywd poniesionych przez skarżącą;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności naruszenie prawa do bycia wysłuchanym i obowiązku uzasadnienia.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego braku interesu służby i naruszenia obowiązku dbałości o dobro urzędnika.
3. Zarzut trzeci dotyczący nadużycia władzy oraz nadużycia proceduralnego.

Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2021 r. – NT/EMA

(Sprawa T-806/21)

(2022/C 73/83)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: NT (przedstawiciel: N. de Montigny, avocate)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 15 marca 2021 r.;
- w stosownym przypadku – stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 30 września 2021 r.;
- zasądzenie od strony pozwanej zadośćuczynienia w wysokości 2 500,00 euro za krzywdę poniesioną przez skarżącą;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niewystarczającego pod względem prawnym uzasadnienia decyzji. Skarżąca zwraca w tym względzie uwagę na brak konkretnej i pogłębionej analizy sytuacji oraz na sprzeczności w przedstawionych wnioskach. Podnosi ona również przeinaczenie pojęcia „choroby zawodowej” i oczywisty błąd w ocenie.
2. Zarzut drugi dotyczący braku przekazania informacji lub przekazania informacji błędnych co do kwalifikacji schorzenia jako „choroby zawodowej” w rozumieniu regulaminu pracowniczego urzędników przez lekarza agencji lekarzowi wyznaczonemu przez skarżącą lub lekarzowi trzeciemu.
3. Zarzut trzeci dotyczący uchybienia proceduralnego i przedwczesnego charakteru wniosków komisji ds. inwalidztwa polegających na tym, że wnioski powinny uwzględniać stres wywołany pracą oraz fakt, że okoliczności, na które się powołuje skarżąca, są aktualnie przedmiotem dochodzenia administracyjnego.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez organ upoważniony do zawierania umów o pracę prawa skarżącej do bycia wysłuchaną przed wydaniem decyzji w jej sprawie oraz obowiązków dbałości, pomocy i dobrej administracji.
5. Zarzut piąty dotyczący nieprawidłowości w rozpatrywaniu przez administrację wniosku skarżącej, w tym krzywdy poniesionej przez skarżącą, którą oszacowała ona ex aequo et bono na 2 500,00 euro.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2021 r. – QI/Komisja

(Sprawa T-807/21)

(2022/C 73/84)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: QI (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa z dnia 26 lutego 2021 r. oddalającej skargę skarżącej wniesioną w dniu 25 października 2020 r. na podstawie art. 24 regulaminu pracy;
- stwierdzenie nieważności, w koniecznym zakresie, decyzji Komisji z dnia 27 września 2021 r. oddalającej zażalenie skarżącej z dnia 26 maja 2021 r.;
- zasądzenie od Komisji zapłaty na rzecz skarżącej odszkodowania z tytułu szkód niemajątkowej oraz majątkowej, które skarżąca poniosła, szacowanych ex aequo et bono na 100 000 EUR;
- obciążenie Komisji całością kosztów niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że oddalenie wniosku o udzielenie wsparcia było przedwczesne, ponieważ nastąpiło bez wszczęcia dochodzenia, bez oczekiwania na wynik wniosku skarżącej o dostęp do jej dokumentacji medycznej, a zatem z naruszeniem prawa do bycia skutecznie wysłuchanym przed wydaniem decyzji.
 2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie w związku z niewystarczającym charakterem dowodów na dopuszczenie się zachowań sprzecznych z regulaminem pracowniczym urzędników Unii Europejskiej (zwanym dalej „regulaminem pracowniczym”). Skarżąca podnosi, że mobbing, którego doświadczyła, naprawdę miał miejsce, że terminy proceduralne były zbyt krótkie i że naruszono art. 59 regulaminu pracowniczego, który nie zezwala na przeprowadzenie w takim przypadku kontroli przez służbę medyczną.
 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, obowiązku wsparcia i dbałości oraz prawa skarżącej do dobrej administracji i sprawiedliwego traktowania. Skarżąca podnosi również naruszenie jej uzasadnionych oczekiwań.
 4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do bycia skutecznie wysłuchanym ze względu na brak kontrydiktoryjnego charakteru postępowania w odniesieniu do elementów analizowanych przez Biuro Dochodzeń i Postępowań Dyscyplinarnych (OUZU) przed zamknięciem akt.
 5. Zarzut piąty dotyczący żądania zasądzenia odszkodowania z tytułu poniesionych szkód majątkowych i niemajątkowych.
-

**Postanowienie Sądu z dnia 26 listopada 2021 r. – Cepewa/EUIPO – Out of the blue
(LIEBLINGSMENSCH)**

(Sprawa T-47/21) ⁽¹⁾

(2022/C 73/85)

Język postępowania: niemiecki

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 88 z 15.3.2021.

**Postanowienie Sądu z dnia 26 listopada 2021 r. – Cepewa/EUIPO – Out of the blue
(LIEBLINGSMENSCH)**

(Sprawa T-48/21) ⁽¹⁾

(2022/C 73/86)

Język postępowania: niemiecki

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 88 z 15.3.2021.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL